

INTERNATIONAAL
70 jaar Verenigde Naties

6

SOCIAAL
De zin en onzin van staken

9

STUDENT
Voorbeschouwing
24 urenloop

12

CULTUUR
Schrijver Arnon
Grunberg exposeert

15

Beeld—Scherper dan ooit

Leven op het scherpst van de snee gaat al snel vervelen. Onze fotografen zochten de wazigheid op. (FOTO Anneleen van Kuyk)

SAMENWERKING UHASSELT EN KU LEUVEN LOOPT SPAAK OP CAMPUS DIEPENBEEK

Campus Diepenbeek zorgenkindje van KU Leuven

Studenten op campus Diepenbeek zijn zowel deel van de UHasselt als van de KU Leuven. Toch worden ze enkel vertegenwoordigd door de Studentenraad UHasselt.

RODERIK DE TURCK EN LAURA VAN DUIJVENBODE

Sinds de integratie bevindt de KU Leuven zich ook op andere campussen in Vlaanderen. Op Thomas More, Kulak en Campus Diepenbeek kan je lessen volgen als onderdeel van een KU Leuven-opleiding. In bijna alle gevallen loopt die samenwerking vlot. Behalve op campus Diepenbeek. De studenten lieten al weten niet vertegenwoordigd te worden door de Studentenraad KU Leuven.

"De intense samenwerking tussen de twee universiteiten zorgt voor een ruime waaier aan afstudeerrichtingen en input van de verschillende onderzoeksgroepen. Je ontvangt bij het afstuderen een gemeenschappelijk diploma van KU Leuven en UHasselt." Het inleidende tekstje op de site van de KU Leuven klinkt alvast veelbelovend.

Studenten die een bachelor halen in Limburg kunnen zonder al te veel problemen in Leuven met hun master starten. In theorie dan toch. Jonas, afgestudeerd Industrieel Ingenieur- Elektronica ICT, denkt daar anders over. "Mijn ouders wil-

den niet dat ik na mijn middelbaar meteen op kot ging, dus was een studie in Diepenbeek een logische keuze," begint Jonas zijn verhaal.

Tijdens zijn studie kreeg hij een mail waarin stond dat de twee universiteiten gingen samenwerken en dat er op het einde van de rit twee diploma's op hem te wachten lagen: een van de UHasselt en een van de KU Leuven. "Veel vragen heb ik mij er toen niet bij gesteld," reageert Jonas. Toch blijkt dat de KU Leuven een heel andere manier van lesgeven heeft. De overgang vergt heel wat aanpassingsvermogen, getuigt een andere student. "Ik heb het gevoel nu nergens terecht te kunnen met mijn vragen rond de studie."

Bovendien heeft de student in kwestie "weinig verschil gemerkt tussen de situatie voor en na de samenwerking wat betreft de studentenvertegenwoordiging in Diepenbeek." Onduidelijkheid is troef, zo getuigt nog een andere collega-student: "Ik weet niet door wie ik vertegenwoordigd word."

Bestuur zonder studenten

De UHasselt is de administrerende instelling, wat betekent dat zij onder an-

dere de gebouwen en de lessenroosters regelt. De inhoudelijke samenstelling van de programma's op campus Diepenbeek wordt daarentegen bepaald door het opleidingsbestuur. De leden van dat bestuur worden gelijk verdeeld tussen de KU Leuven en de UHasselt.

Opvallend: er zitten geen studenten in dat bestuur. Een situatie die volgens Frank Bax, de voorzitter van de Studentenraad UHasselt, niet kan. "We willen daar binnenkort ook werk van maken," laat de voorzitter weten. Iets scherper klinkt het bij een student die de opleiding

**"De studenten
verkiezen
om door ons
vertegenwoordigd
te worden"**

**FRANK BAX, VOORZITTER
STUDENTENRAAD UHASSELT**

net heeft afgerond: "Er moet absoluut iets gebeuren. Het kan niet dat er geen studenten als ervaringsdeskundigen in die gedeelde raad zitten."

"Het opleidingsbestuur heeft de bevoegdheid over de volledige opleiding Ingenieurswetenschappen op campus Diepenbeek. De beslissingen die deze vergadering maakt, zijn bindende adviezen naar de faculteitsraden van de twee betrokken faculteiten," vertelt Stura UHasselt in een brief aan Studentenraad KU Leuven.

"Dat werkt echter niet in omgekeerde richting," zo maakt de brief van de Studentenraad UHasselt de situatie duidelijk. Alle beslissingen die in het opleidingsbestuur genomen worden, passeren dus voor goedkeuring langs de faculteitsraden van zowel de KU Leuven als de UHasselt. Een andere manier van werken dan gewoonlijk, want normaal gezien neemt de faculteitsraad de beslissingen. "Nu moet bij een weigering de kwestie terug naar het opleidingsbestuur en daarna terug naar de faculteitsraden," vertelt Bax. Dat betekent volgens Bax ook dat de beslissingen effectief genomen worden in het opleidingsbestuur.

Overbelasting

Een gezamenlijke opleiding zou voor velen een gezamenlijke vertegenwoordiging met zich meebrengen. Dat is echter niet het geval. Op dit moment ziet de Studentenraad UHasselt "geen noodzaak om voor de studenten aan campus Diepenbeek ook een vertegenwoordiger van de Studentenraad KU Leuven af te vaardigen," aldus Bax.

Lees verder op pagina 3.

Opinie

Splinter De banaliteit van liefde

"Love is like a sin, my love," zingt Massive Attack in Paradise Circus. Het zou zonde zijn als ze gelijk hadden. De beste liefde is wellicht de liefde die van het pad afwijkt. Die Argentijnse surfer die in je bed in plaats van op je zetel blijft slapen, na een nacht weer verder reist en zich een jaar later afvraagt hoe het met je gaat.

Het is een voorbeeld van goede liefde, die niet als zodanig erkend wordt. Vaak is het exact wat je nodig had in die korte of lange tijd dat het mocht duren. Het is niet meer noch minder dan dat wat het is, dus echter kan niet. En intiem is het zeker ook. Waarom beschouwen we dat niet als liefde?

We komen nu eenmaal samen en gaan dan weer alleen of met iemand anders verder, om heel wat redenen. En ze zijn altijd legitiem. Alleen zijn we soms wat stuntelig tot rampzalig in afscheid nemen van elkaar of in elkaar op een andere manier te verwelkomen. Onze handleiding vertelt dat echte liefde voor altijd (of toch heel lang) en exclusief hoort te zijn.

Ik keur dat niet af. Ga vooral voor wat jou gelukkig maakt. Alleen wordt er nog iets te weinig ingezien dat er een heel spectrum aan mogelijkheden bestaat wanneer het om liefde gaat. De lijst van alternatieve liefdes is lang. Gelukkig, want niet iedereen functioneert goed in een "tot de dood ons scheidt".

Het gevolg is voor velen moeilijk te plaatsen. Zijn seks en liefde wel van elkaar te scheiden? En is liefde geen liefde als je wel zonder elkaar verder kunt? Of van meerderen tegelijk houdt? En vooral: wat wil ik nu? Het probleem is dat we geen duidelijk kader hebben zoals voor hoe we met die realiteit kunnen omgaan. Het is verwarrend om verliefd te worden zonder te weten hoe ver je daarin kan gaan zonder de ander te kwetsen. De ene is dat al wat sneller dan de ander. Het is zoeken, niet weten, met uw hoofd eerst in ongekende wateren duiken.

Wanneer je geliefde een ander verlangen heeft dan jijzelf, kwetst dat. Niet omdat die persoon jou kwaad doet, maar omdat het botst met je eigen verlangens. Het is een kwestie van ego's opzij zetten en kijken naar, misschien experimenteren met, waar je beiden gelukkig mee kan zijn. We zitten vast in een dichotoom denken: we willen alles of niets.

Daarbij ontkennen we onszelf alles wat daartussen zit. Zo missen we misschien wat we echt nodig hebben in de liefde. We kunnen daar eerlijk over praten en naar luisteren, zonder te wensen dat onze geliefde(n) ons altijd perfectie leveren. Dat hoort erbij. Als de essentie aanwezig is, elkaar graag zien om wie we zijn, waarom hebben we dan al die irrationele bewijzen nodig om bij elkaar te blijven?

Laten we stoppen met Hollywoodliefde na te jagen en echt wezen. Zo kunnen we elkaar beginnen appreciëren voor wie we zijn. Liefhebben in de realiteit. Zo moeten we ons niet meer schuldig voelen over onze tekorten, we omarmen ze. Alleen zo kunnen we Massive Attack's ongelijk bewijzen.

EVELYNE VAN HECKE

De Splinter bevat een persoonlijke mening van een schrijver. Ze bevat niet de mening van de redactie.

Cartoon van de week

Deze week werpt Pjotr Hubin een blik op de actualiteit.

Editoriaal

Cui Bono?

Een willekeurige maandagvoormiddag in een Leuvense aula. 300 studenten zijn fysiek aanwezig en wandelen mentaal in de *twilight zone* tussen Facebookprofiel en de recentste 9GAG-grap. Weinig aandacht, maar toch gaat de kwaliteit van de les of net het gebrek eraan regelmatig over de tongen.

Saai, klassiek, ongeïnspireerd. Alsof het allemaal vanuit de prof vertrekt, quod non. Begrijpelijk, een slechte les vergeeft je eigen gebrek aan aandacht. En laten we wel wezen, in deze tijden van instant-alles heeft niemand nog tijd voor concentratie.

Terwijl u zich virtueel amuseert, had u evengoed kunnen werken aan die onderwijskwaliteit waar zovelen onder ons over klagen. Studentenevaluatie heet het (zie p.3), en slechts een bedroevend klein aantal onder u doet er aan mee. Gemiddeld 44 procent van de studenten vult de vragenlijsten in, ruim onder de 50 procent die nodig is om de conclusie in het dossier van de betrokken prof te krijgen. En dan hebben we het nog niet over de manier waarop sommige vragenlijsten ingevuld worden.

Het gebrek aan respons wordt door studenten verklaard met een onovertroffen originaliteit. De lijsten zijn te lang, de vragen te open, de vragen te dicht, de vragen te irrelevant of onze persoonlijke favoriet: te veel vragen.

Het resultaat blijft echter even pijnlijk: de Leuvense student is nauwelijks bezig met de kwaliteit van zijn onderwijs.

Maar waarom zou u ook? De universiteit ligt van andere dingen wakker dan van makke studenten in een aula. In theorie heeft de KU Leuven drie evenwaardige taken: onderwijs, onderzoek en maatschappelijke dienstverlening. In de praktijk leveren die twee laatste ons Harvard aan de Dijle veel meer prestige op. Een column links, een award rechts en ons professorenkorps heeft zich weer eens getoond aan de grote jongens. Die aula's vol apathische studenten die zich door een twee uur lange, voorgelezen powerpoint sleuren, die veeg je dan snel onder de mat.

Uiteindelijk moeten de stakkers toch een examen afleggen. Enter de universiteit als controle-instelling, bevoegd voor het certifiëren van een massa studenten die vooral uit zijn op het papiertje en onderweg steevast het pad van de minste weerstand kiezen. Met de gemakkelijkste vakken en de kortste vragenlijsten. Professoren worden op hun beurt links en rechts beloofd voor goed onderzoek. Goed onderwijs daarentegen brengt niets tastbaars op.

En zo sleuren ongeïnteresseerde studenten en proffen met andere prioriteiten elkaar de dieperik in. Beide groepen van de universitaire gemeenschap

hebben dan ook een cruciale verantwoordelijkheid als het op de verbetering van ons onderwijs aankomt, hoe betuttelend dat ook moge klinken.

Want zoals onze ietwat beter betaalde collega's bij de VN (zie p. 6-7) kunnen bevestigen, staat of valt een instelling met de inzet van haar leden. En op onderwijsvlak blijft onze universiteit te vaak steken op "goed, maar kan heel wat beter."

Dat kan u misschien niets schelen, maar toch zijn er weinig zaken belangrijker dan een onderwijs dat studenten aanspreekt, uitdaagt en vooruit duwt. Als onze universiteit haar onderwijsengagement serieus neemt, moet ze meer doen dan oppervlakkige vragenlijsten voorschotelen. Als onze studenten echt willen bijleren, moeten ze meer doen dan het niet-invullen van die vragenlijsten. En als er niets verandert, als ons onderwijs blijft aanmodderen op dit oninspirerend en achterhaald niveau, stelt u zich best de vraag: cui bono?

RODERIK DE TURCK EN JASPER VAN LOY

Hoofdredacteur en redacteur Student. Het editoriaal bevat een mening die gedragen wordt door de redactie.

LANCERING LUCI-PLATFORM

KU Leuven test voortaan ook je interesses

Donderdag 15 oktober lanceerde de KU Leuven haar LUCI-platform. Dat platform zet net als SIMON meer in op interesses.

“De test brengt iets in kaart, dan komt het erop aan er zorgvuldig mee om te gaan,” tippen ontwikkelingspsychologen.

MARGOT DE BOECK

Het LUCI-platform ligt in het verlengde van de eerdere LUCI-test, een oriënteringsproef die vooral peilt naar de taalvaardig-

demisch zelfvertrouwen-test tot een Motivatietest: je kan het zo gek niet bedenken of SIMON en LUCI meten of je ermee zit.

Het meest in het oog springende verschil tussen beide platfor-

boorplatform?” leiden tot absurde fantasietoekomstbeelden.

Eindelijk komt het resultaat en ik voel een lichte teleurstelling. Geen enkele academische bacheloropleiding past bij mijn verschillende interessedomeneinen. Ik klik door naar het tabblad “professionele bacheloropleidingen”. De opleiding Geriatrische verpleegkunde sluit aan bij al mijn interesses. Ik denk aan de keren dat ik mijn grootvader bezocht in het ziekenhuis en alles mij daar toen nogal troosteloos leek.

Op naar SIMON. Verpleegkunde zit daar in de middenmoot van mijn interesses. Mijn eigen studie staat gelukkig wel bovenaan in de lijst met tips. Misschien dan toch niet helemaal verkeerd gekozen.

Extra leuk is de kleurrijke grafiek die SIMON maakt. Die doet denken aan ludieke testen op het internet, die berekenen welk Harry Potterpersonage het best op jou lijkt en uitpluizen wat je persoonlijkheidskenmerken zijn.

Meetfout

“Als je de beide testen op een hoger niveau bekijkt, is de gelijkheid misschien duidelijker, door te kijken naar interessedomeneinen,” licht ontwikkelingspsycholoog Karine Verschueren het verschil tussen beide testen toe. “Bij je keuze moet je het gevoel hebben, dit is echt iets voor mij. Je kan intuïtief de foute beslissing nemen, omdat je de foute informatie hebt.

FOTO Vincent Peeters

Je moet je keuze dus ook rationeel aanpakken. Daarbij kan zo'n test helpen.”

Collegapsycholoog Marlies

“De testen zijn slechts een aanknopingspunt. Je moet de uitslag, zeker bij twijfel, bespreken met een begeleider. Op elke

“Hoe duurder de test, hoe beter hij meet”

ONTWIKKELINGSPSYCHOLOOG MARLIES LACANTE

heid van toekomstige studenten. Op die manier wil de KU Leuven de achterstand op SIMON, de oriënteringsproef van de UGent, inhalen.

Benieuwd naar de verschillen tussen beide platformen neemt Veto de proef op de som. Belangrijk punt voor het invullen: neem voldoende tijd. Schijnbaar is het mogelijk om op beide oriënteringsplatformen na een hele dag testen invullen nog niet klaar te zijn. Van een Angsttest, een Aca-

men is de lay-out. SIMON is duidelijk knapper. LUCI lijkt iets meer op een Word-document waarin iemand alles ietwat slordig bij elkaar heeft gecopypastet.

Geriatrische verpleegkunde

De belangrijkste uitbreiding van LUCI is de interessetest, *I-prefer*. De vragenlijst lijkt eindeloos met meer dan 100 vragen. Vragen als “Wil je burgemeester zijn?”, of “Wil je werken op een

Bij SIMON staat mijn eigen studie gelukkig wel bovenaan in de lijst met tips

Lacante vindt het verschil tussen beide testen niet verrassend: “Pak vijf weegschalen en weeg jezelf vijf keer. Je zal vijf verschillende resultaten hebben. Maar je hebt wel een idee over je gewicht. Dat is ook zo bij psychologische testen. Alleen zijn mensen daar meer verwonderd over.”

test zit een meetfout. Hoe meer wetenschappelijk onderzoek achter de test, hoe duurder de test en hoe beter hij meet. Op het internet vind je duizenden zogezegde testen, maar bij *I-prefer* is er door al het onderzoek een duidelijk zicht op de meetfout,” stelt Lacante gerust.

Vervolg van voorpagina.

De huidige situatie draait voor sommigen dan ook vierkant. Vicerector Wetenschappen & Techniek Georges Gielen, campusvoorzitter Myriam Lynen en voorzitter van de Studentenraad KU Leuven Joris Gevaert wouden geen commentaar geven op de situatie. Dat zegt genoeg.

Het is volgens de voorzitter van Stura UHasselt dan ook “in het belang van de studenten.” Vertegenwoordigers sturen naar beide studentenraden zou een “overbelasting zijn.” Bax legt uit dat “de studentenparticipatie in de faculteit nog pril is en dat er zuinig moet omgegaan worden met de studenten die zich momenteel engageren.”

“Ik heb het gevoel nu nergens terecht te kunnen met mijn vragen rond de studie”

STUDENT AAN CAMPUS DIEPENBEEK

Dat brengt met zich mee dat studenten in campus Diepenbeek enkel vertegenwoordigd worden door de Studentenraad UHasselt. Volgens Bax is dat “wat de studenten hier verkiezen.” Bax oordeelt dat dat een normale gang van zaken is: “Ze studeren aan onze campus. Het is niet logisch om studenten van de Studentenraad KU Leuven hiervoor naar ons te sturen, aangezien de beslissingen toch door het opleidingsbestuur moeten en daarna bevestigd moeten worden door beide faculteitsraden.”

Het afvaardigen van een student naar Stura KU Leuven gaat volgens Bax dan ook een “te zware belasting zijn, zeker omdat zaken besproken in het STII (en bij uitbreiding de Agemene Vergadering van de Studentenraad KU Leuven) nooit direct gevolg kunnen hebben voor de studenten Industrieel Ingenieur in Hasselt.”

Restant uit het verleden

Waarom er überhaupt nog samen een opleiding georganiseerd wordt, kent een historische verklaring. Bax verklaart:

Twee diploma's en ik ben er nog steeds niets mee

CARTOON Guillaume Deprez

“Vroeger had je Khlim en Xios, en die hadden elk hun eigen industriële wetenschappen. Hetzelfde gebouw, dezelfde werkwijze, verschillende instellingen langs elkaar.”

Om die onvoordelige concurrentie te counteren, zijn beide instellingen gaan

samenwerken. “Een aantal jaar later zegt de overheid: deze opleidingen - waaronder ook industriële wetenschappen - moeten naar de universiteiten. Dus worden de KU Leuven en de UHasselt sowieso verantwoordelijk voor die opleidingen,” maakt Bax zijn verhaal af.

Onderwijs

POVERE RESPONS OP DE DOCENTENEVALUATIE

Wie is er bang van de boze prof?

De docentenevaluatie is een vaste waarde aan onze universiteit. Elk jaar evalueren studenten hun docenten, maar door de lage responsgraad zijn veel van die gegevens onbruikbaar.

NAOMI BONNY EN EMMA D'HAENE

Met de jaarlijkse studentenbevraging worden de lesinhouden onder de loep genomen. Op die manier kunnen alle studenten hun stem laten horen. De evaluatie is echter niet verplicht en daar knelt nu net het schoentje.

Bij responsgraden met minder dan 50% zijn de gegevens niet bruikbaar, aangezien ze dan niet representatief zijn. Concreet betekent dat dat negatieve evaluaties dan niet worden opgenomen in het dossier van de docent in kwestie.

Dat die drempel van 50 procent niet altijd vanzelf-

“Het zou beter zijn om de timing van de evaluatie te herbekijken”

LUC SELS, DECAAN FACULTEIT ECONOMIE EN
BEDRIJFSWETENSCHAPPEN

sprekend is, blijkt uit de cijfers van de Studentenraad KU Leuven (Stura). Daaruit blijkt dat in 2013 slechts twee van de vijftien faculteiten boven dat kritieke punt zaten. In 2015 waren dat er al acht op zeventien. Toch steeg de gemiddelde responsgraad maar van 40 naar 44 procent.

Kleingroepeneffect

Enkele faculteiten blinken uit in de cijfers. Theologie en Religiewetenschappen (71 procent) staat met stip op één. Een van de grootste stijgers de afgelopen twee jaar is de faculteit Bio-ingenieurswetenschappen. Zij ken-

nen een relatieve stijging van maar liefst 30,5 procent. Decaan Nadine Buys wijt die trend aan sensibilisering door de proffen zelf en hun faculteitskring LBK.

Opvallend is dat de kleinere campussen vaak beter scoren dan de Alma Mater. De faculteit Letteren haalde bijvoorbeeld vorig academiejaar in Antwerpen 53 procent, in Brussel 57 procent en in Kortrijk zelfs 87 procent, terwijl de faculteit in Leuven met zijn 44 procent niet eens de kaap van 50 haalde.

De letterenfaculteit van de campus in Kortrijk laat alle andere faculteiten achter zich, met een mooie 87 procent. Campusdecaan van de Letteren op Kulak, Tom Verschaffel, verklaart die resultaten door een grotere betrokkenheid van de studenten. De hoge score is verder niet te danken aan een specifieke campagne, maar vooral aan de inzet van monitoren en onderwijsbegeleiders.

Rode lantaarns

De faculteit met het kleinste aantal ingevulde evaluaties is Architectuur. Zij delen de laatste plaats, beide 36 procent, met Economie- en Bedrijfswetenschappen. Die laatste kent een opvallende stijging tegenover twee jaar geleden, maar toch kon hun decaan, Luc Sels, zijn teleurstelling niet verbergen.

Hij geeft aan dat ze op de faculteit ook niet echt weten waarom zij zo laag scoorden. Niet dat de faculteit geen moeite doet om hun score op te krikken. In het verleden werden beloningen verloten onder de studenten die de evaluatie invulden, studenten worden door vele docenten opgeroepen. Er zijn heel wat herinnerings-mails, al twijfelt de decaan eraan of de doorsneestudent die mails leest en opvolgt.

Verplicht maken?

Volgens Sels zit er een te lange tijd tussen het einde van de lessenreeks en het beschikbaar komen van de evaluatie op Toledo. De decaan stelt dan ook voor om de timing te herzien. De evaluatie verplicht maken is vol-

gens hem geen oplossing: “Het verplicht maken van de evaluatie dreigt haar te herleiden tot een administratieve formaliteit, terwijl we geïnteresseerd zijn in een goed geïnformeerde mening.”

“Letteren aan de Kulak doet het heel goed, dat is weer dat kleine-groepjeseffect”

STEF MAELSTAF, CAMPUSCOÖRDINATOR
STUDENTENRAAD KU LEUVEN

Toch kan de mening van studenten zwaar doorwegen op de verdere loopbaan van de docenten. Stef Maelstaf, campuscoördinator van de Studentenraad KU Leuven, wijst erop dat als er een duidelijk probleem opduikt, het desbetreffende vak het jaar erop opnieuw wordt opgenomen bij de evaluaties. Indien een probleem zich blijft voordoen kan de betrokken Onderwijscommissie (POC) hier dan actie rond ondernemen.

Nu in boekhandel en webshops:
(ook als eBook)

**De sociale dimensie
van de opwarming**

Nijssen & Walter

We dreigen te stranden op klimaat.
Maar zijn verdeeld. Welke aanpak
brengt onze waarden op één lijn
en mobiliseert alle krachten?

www.socdim.info

Kunt u nog volgen?

Kunt u de **24 urenloop** volgen?
Jazeker! Veto brengt op 20 en
21 oktober 24 uur lang **live
verslag** uit van de 24 urenloop.
Volg de stand op de voet via
onze Facebook, onze Twitter en
volg al het 24 urennieuws via
extra artikels op veto.be.

 www.veto.be

 @veto_be

 /vetoleuven

HILDE CREVITS OVER HERVORMINGEN EN ORIËTERING

“Ik had graag sportkot gedaan”

Minister van Onderwijs Hilde Crevits (CD&V) kan terugkijken op een woelig eerste jaar. Nu de storm rond haar besparingspolitiek wat is gaan liggen, wil ze haar tanden zetten in het middelbaar onderwijs.

RODERIK DE TURCK EN MIKA TUYAERTS

U wilt hervormen. Wat loopt er nu eigenlijk mis met ons secundair onderwijs?

Crevits: «Er zijn een aantal zorgpunten binnen ons secundair onderwijs. Verhoudingsgewijs zijn er te veel jongeren die niet afstuderen en dus geen diploma behalen. Daarnaast studeren te veel jongeren af in een beroepsgeoriënteerde richting die weinig tot geen kansen biedt op de arbeidsmarkt.»

“Ik heb zelf ooit voor rechten gekozen en dat was een negatieve keuze”

«We zien ook dat velen in een studierichting zitten die bedoeld is om door te stromen naar het hoger onderwijs. Een aantal richtingen bereidt daar echter niet goed genoeg op voor, dus daar moet inhoudelijk versterking komen.»

«Tot slot zien we dat een grote groep jongeren voor ASO kiezen, ook al zouden ze beter renderen in TSO of BSO. Ze kiezen onder meer op basis van maatschappelijke appreciatie voor bepaalde studierichtingen, in plaats van capaciteiten en interesse. Zo komen ze in een watervalstelsel terecht. Dat moeten we doorbreken.»

En hoe wilt u dat aanpakken?

Crevits: «We hebben nu voor het eerst in 25 jaar een screening gedaan van alle richtingen die bestaan in het secundair onderwijs. En we hebben gekeken naar hoeveel jongeren die richtingen volgen. Daarnaast analyseerden we ook de uitstroomkansen op de arbeidsmarkt en in het hoger onderwijs. Een dergelijk onderzoek geeft rijke resultaten.»

«We moeten duidelijkheid scheppen over de finaliteit van de richtingen in de derde graad van het secundair onderwijs. In de eerste graad zien we een brede sokkel voor alle jongeren, dus ook voor zij die een beroepsopleiding volgen, zodat je niet vastgeroest geraakt. Dat betekent breed starten met vijf uur vrije keuze.»

«Vanaf de derde graad willen we dan duidelijk zeggen: deze richting bereiden voor op de arbeidsmarkt, deze op hoger onderwijs. De blauwdruk daarvoor moet tegen het einde van het jaar klaar zijn.»

Gaat dat scherpe onderscheid jongeren niet beperken?

Crevits: «Ik zie het eerder als een continuüm maken van richtingen die voorbereiden op de arbeidsmarkt en richtingen die voorbereiden op hoger onderwijs. Vandaar dat die oriëntering belangrijk is. Hiervoor moet je echter leerkrachten

laten doen wat ze goed kunnen: met de jongeren aan de slag gaan.»

«Ik word groen als ik zie hoeveel papier er moet worden gebruikt. Mensen in het onderwijs vragen aan ons om ervoor te zorgen dat ze voor de klas kunnen staan, dat ze bezig kunnen zijn met zorg voor studenten. Nu worden ze bedolven onder papierwerk. Die papierberg verminderen is makkelijk gezegd, maar heel moeilijk te verwezenlijken.»

Oriënteringsproef

U pleit voor een Vlaanderenbrede oriënteringsproef. Komt daar iets van in huis?

Crevits: «Rectoren en algemeen directeurs hebben vorige week hun actieve medewerking toegezegd om tegen Pasen klaar te zijn met een eerste Vlaanderenbrede oriënteringsproef. Het is cruciaal dat je als jongere kan zien waar je staat en wat de mogelijkheden zijn. Wij gaan dat uittesten op een vijfduizendtal jongeren. De proef moet dus absoluut instellingsneutraal zijn. Het is dan ook droom dat de proef doorverwijst naar een opleidingsaanbod over alle instellingen heen.»

“Minder dan twee percent van het BBP uitgeven aan hoger onderwijs is een situatie die niet kan blijven duren”

Is iedereen dan onverdeeld voorstander?

Crevits: «Sommigen zeggen dat zo'n proef antisociaal werkt. Ik vind nochtans dat het net socialiserend werkt. Elke jongere kan zo'n test maken. Nu hangt studiekeuze te vaak af van hoe goed je omringd bent door familie en dergelijke.»

«Het doel van de test is jongeren meer informatie verschaffen over hun studiekeuze. Ik heb zelf ooit voor rechten gekozen en dat was een negatieve keuze. Ik wou al de andere zaken waar ik aan dacht gewoon niet doen. Ik had graag sportkot gedaan, maar ze zeiden dat ik daar geen werk mee zou vinden. Dus ja, dan heb ik maar iets anders gedaan.»

«Ik stel vast dat hogescholen en universiteiten veel middelen inzetten voor marketing. Ik vind reclame goed, maar zo'n oriënteringstest kan die nood voor een deel wegnemen en dan kunnen die middelen voor iets anders aangewend worden.»

Meer centjes?

Gaat het watervalstelsel niet altijd bestaan?

Crevits: «In sommige kringen is er gewoon geen aandacht voor bepaalde vor-

FOTO Simon Leclercq

men van onderwijs en dat werkt in beide richtingen. Daarom ben ik heel blij dat de verhoogde inschrijvingsgelden voor het hoger onderwijs niet geleid hebben tot een verminderde participatie, we zien zelfs een stijging.»

met een diploma, ze sterker maken, want zo geef je hen kansen, dat is het enige wat telt.»

«We moeten daarbij zeker ook kwetsbare jongeren voldoende kansen geven. Dan zal ik tevreden zijn.»

“Rectoren en algemeen directeurs hebben toegezegd om tegen Pasen klaar te zijn met een eerste Vlaanderenbrede oriënteringsproef”

«Ik erken wel dat we de komende periode veel meer aandacht zullen moeten besteden aan persoonlijke trajecten. Vijftien jaar zijn nu is iets heel anders dan dertig jaar geleden.»

Grootse plannen, zoveel is duidelijk. Toch heeft meerderheidspartij N-VA gezegd tegen grote onderwijshervormingen te zijn. Hoe gaat u hen meetrekken?

Crevits: «Door hen te wijzen op het regeerakkoord. Mijn hervorming hoeft zelfs geen structuurhervorming te zijn. Meer jongeren aan de eindmeet krijgen

Vorig jaar is er bespaard op onderwijs. Nu gaat u van start met allerlei ambitieuze projecten. Zijn daar niet meer middelen voor nodig?

Crevits: «Minder dan twee procent van het bbp uitgeven aan hoger onderwijs is een situatie die niet kan blijven duren. We wisten dat we zeer moeilijke jaren tegemoet gingen. Als de conjunctuur aantrekt ontstaat er tegen 2017 meteen meer ruimte.»

Internationaal

VERENIGDE NATIES BLAAST 70 KAARSJES UIT

TEKST PAUL-EMMANUEL DEMEYERE,
RODERIK DE TURCK, SIMON
GRYMONPREZ

FOTO'S DANIEL ANTAL, UN PHOTO
ARCHIVE

Op 24 oktober bestaan de Verenigde Naties 70 jaar. Volgens sommigen een log en inefficiënt instituut, voor anderen een onontbeerlijk internationaal platform. Hoog tijd voor een evaluatie.

Na het absolute fiasco van de Tweede Wereldoorlog zag men in 1945 de noodzaak tot een grote multilaterale organisatie die wereldvrede en veiligheid zou garanderen. Een Veiligheidsraad, met een permanente stem voor China, Rusland, de VS, Frankrijk en Groot-Brittannië, zou het epicentrum van die organisatie worden. Even leek een betere wereld niet eens zo ver weg.

Zeventig jaar later is het eindrapport van de VN niet onverdeeld positief. De Koude Oorlog gooide roet in het eten en bracht een totale blokkering van de Veiligheidsraad met zich mee. Die inertie werd pas verbroken door het uiteenvallen van de Sovjet-Unie. In de jaren '90 keerde de sfeer van optimisme terug en kwam de VN tot herleving, wat onder andere in de Millenniumdoelstellingen resulteerde.

Dat hoogtepunt is alweer voorbij: 9/11, assertieve BRICS-landen, grote Noord-Zuid verdeeldheid, een agressief Rusland en crisis in het Midden-Oosten. Het VN-optimisme is voorlopig zoek en vernieuwingen dringen zich op.

Frustratie

"Ik zeg altijd dat het na 70 jaar tijd is om op pensioen of emeritaat te gaan, maar dat is duidelijk niet het geval voor de VN," vertelt Jan Vandemoortele, expert en zelf jarenlang werkzaam binnen de VN. "Het grote probleem met de VN is dat ze niet beter kan zijn dan datgene dat de lidstaten er van willen maken."

Dat wordt unaniem bevestigd door alle andere experts. Als de VN traag, log en besluiteloos is, is dat omwille van onenigheid tussen de lidstaten, klinkt het.

Daarbij wordt voornamelijk naar één orgaan gewezen, namelijk naar dat van de Veiligheidsraad en zijn leden. "Als de Veiligheidsraad en zijn leden echt willen, kan ze enorm ingrijpend en efficiënt optreden. Dat is ook al gebeurd, maar op een erg selectieve wijze. Het is en blijft een uiterst politiek orgaan," aldus Jan Wouters, professor internationaal recht aan de KU Leuven.

Een hervorming van de Veiligheidsraad staat bij velen dan ook op nummer één om de VN nieuw leven in te blazen. "De Veiligheidsraad is een erfenis uit het verleden en zorgt voor frustratie bij veel landen. Daarom moeten we ze aanpassen aan de 21ste eeuw of de VN zal helemaal wegdeemsteren. Als er na 2025 geen hervorming is doorgekomen, dan kan je de VN evengoed opbergen," oordeelt Wouters.

Misplaatste ambitie?

Waar ligt dan de precieze meerwaarde van de VN? "Ze is goed in de ontwikkeling en promotie van nieuwe ideeën en doelstellingen, agenda-setting, maar ook in dataverzameling en kennisopbouw," weet Edith Drieskens, docent internationale betrekkingen aan de KU Leuven. "Ze is minder goed in andere zaken die vaak meer zichtbaar zijn, zoals een snelle reactie op acute problemen, coördinatie en het afdwingen van beslissingen."

Een mooi voorbeeld zijn de Millenniumdoelstellingen. "Het absolute crescendo van het multilateralisme van de afgelopen 70 jaar," vindt Vandemoortele. "De VN heeft ze natuurlijk niet gehaald, maar de geleverde inspanningen én resultaten zijn enorm."

De opvolger van die Millenniumdoelstellingen, die eind 2015 aflopen, is al gekend. De Duurzame Ontwikkelingsdoelen moeten voor een nieuwe stimulus zorgen. Vandemoortele is niet onder de indruk. "Die nieuwe doelen zullen hoogstwaarschijnlijk niet gehaald worden. Bij de Millenniumdoelstellingen heerste een sfeer van hecht multilateralisme. Nu heerst er een loopgravenoorlog tussen Noord en Zuid."

Onontbeerlijke ontmoetingsrol

Naast kritiek verdient de VN ook lof. Voor alle experts is ze dé multilaterale instelling bij uitstek die huidige en komende wereldproblemen kan aanpakken. Daarom niet per se als daadkrachtig orgaan, maar wel als internationaal overlegforum die haar gelijke niet kent.

Tom Ruys, professor internationaal recht aan de UGent, vindt dat de verwezenlijkingen van de VN niet mogen worden onderschat. "Hoewel het niet de enige doelstelling van de VN is, heeft ze wat mensenrechten betreft over een periode van 70 jaar ongelooflijk veel verwezenlijkt. Dankzij de VN is onze perceptie in die materie helemaal veranderd."

Volgens Ruys mag de ontmoetingsrol van de VN -bijvoorbeeld in het kader van de jaarlijkse top van staatshoofden en regeringsleiders in september - niet onderschat worden. "Het is belangrijk dat de leiders elkaar periodiek ontmoeten, zodat achter de schermen de gelegenheid bestaat om bilateraal in dialoog te treden. Het loutere feit dat er een communicatiekanaal bestaat en dat er een forum van overleg is, is ongelooflijk nuttig en belangrijk."

Tijdslijn

70 jaar Verenigde Naties

FOTO'S: UN foto archief

1 januari 1942

Middenin de Tweede Wereldoorlog ondertekenen 26 geallieerde landen de "Verklaring door Verenigde Naties." Het gaat vooral om een intentieverklaring, maar vormt de basis voor de latere Verenigde Naties.

24 oktober 1945

Officiële oprichting van de Verenigde Naties. "United Nations Day" wordt daarom elk jaar gevierd op 24 oktober. China, de Verenigde Staten en Rusland behoren tot de ondertekenaars.

10 januari 1946

Eerste Algemene Vergadering in de geschiedenis van de VN. De vergadering wordt voorgezeten door toenmalig minister van Buitenlandse Zaken Paul-Henri Spaak. De AV aanvaardt meteen zijn eerste resolutie: tegen militair gebruik van nucleaire energie en andere massavernietigings wapens.

“De VN kan nog lang niet op emeritaat”

Veiligheidsraad

De Veiligheidsraad is verantwoordelijk voor het handhaven van de internationale veiligheid en vrede. Het orgaan bestaat uit tien leden die voor twee jaar verkozen worden en uit vijf landen die permanent lid zijn, die ook alle vijf een vetorecht hebben.

De excessen en frustraties omtrent het vetorecht erkent professor Ruys. Toch toont hij begrip voor de situatie: “Het is de prijs die men in 1945 heeft betaald om de steun te krijgen van die grote landen.” Ruys vervolgt echter dat de huidige samenstelling een reflectie is van “naoorlogse machtsverhoudingen” en dus “niet representatief is voor onze huidige machtsverhoudingen.”

“Bovendien hebben de grootmachten vaak hun eigen agenda. Als een van hen betrokken is bij een conflict, dan werkt de Veiligheidsraad niet,” vertelt professor Wouters. Een fout, maar volgens

Wouters is het “beter om de grootmachten binnen de Veiligheidsraad te hebben dan terug te gaan naar de tijd van voor de Tweede Wereldoorlog toen de Volkerenbond (*de voorloper van de VN, red.*) de grootmachten niet aan boord had en helemaal niks te zeggen had.”

Ook Ruys bevestigt dat de huidige situatie beter is dan vele alternatieven. “Als je de grootmachten hun vetorecht afneemt, wat trouwens juridisch niet zomaar kan, dan bestaat het risico dat je er bedrogen uitkomt. Die landen gaan dan misschien de VN de rug toekeren,” suggereert de professor.

Tot slot is een kleinschalig orgaan nodig om daadkrachtig te kunnen optreden. Een verregaande uitbreiding van het lidmaatschap zou ertoe kunnen leiden dat de Veiligheidsraad een “praatbarak wordt in plaats van kort op de bal te spelen,” besluit Ruys.

Internationaal Hof van Justitie

Het Internationaal Gerechtshof is het hoogste rechtsorgaan binnen de VN en houdt zich bezig met rechtsgeschillen tussen landen. Net als bij de andere VN-organen is de betekenis van het Hof dubbelzinnig.

“Het Hof is een belangrijk orgaan, maar is natuurlijk alleen nuttig binnen de groep die belang hecht aan internationaal recht,” licht Dries Lesage, professor internationale politiek aan de UGent, toe. “Er is echter een groep landen die internationaal recht minder belangrijk acht en dan is het Hof natuurlijk een stuk minder nuttig. Veel grootmachten maken zich daar schuldig aan, ook de Verenigde Staten.”

Toch wil professor Lesage nuanceren. “Het feit dat het bestaat, doet landen wel twee keer nadenken vooraleer

ze actie ondernemen. Daarin heeft het Hof zeker een meerwaarde.”

Dat vindt ook Ruys: “Soms blijft de uitspraak inderdaad zonder juridisch gevolg, maar toch is het louter bestaan van die uitspraak een belangrijk gegeven en heeft het een grote symbolische waarde.”

Toch ziet Ruys de rol van het Hof ook belangrijker worden: “Aan vele uitspraken wordt wél gevolg gegeven. Twee landen besluiten in onderling overleg dat, wanneer de onderhandelingen niet succesvol zijn, het Hof een uitspraak moet doen.” Die tendens tot juridische geschillenbeslechting zet zich nu ook voort. Die trend zal volgens professor Ruys dan ook “leiden tot een internationale *rule of law*, waardoor een soort internationale rechtsgemeenschap zal ontstaan.”

UNESCO

Unesco heeft als organisatie binnen de VN de missie bij te dragen aan de vredesopbouw, armoedebestrijding, duurzame ontwikkeling en interculturele dialoog door onderwijs, wetenschap, cultuur en communicatie. Een hele waslijst, wat ervoor zorgt dat niet alle doelstellingen even actief opgevolgd worden.

Het belang van Unesco bestaat er vooral in de financiële middelen ter beschikking te stellen als bepaalde doelstellingen door een land of site bereikt worden. Daarom is het voordelig om bepaalde site als cultureel erfgoed te laten erkennen door Unesco.

“Er hangen plichten aan vast wat toegankelijkheid en onderhoud betreft, maar er zijn duidelijke financiële voordelen aan verbonden,” bevestigt Ruys. Deze *incentive*-gerichte aanpak heeft limieten. “Unesco heeft niet de middelen of de capaciteiten om in oorlogsgebieden

bepaalde culturele sites te beschermen. Dat is een problematiek die vandaag zeer actueel is. Dat kan je Unesco natuurlijk niet echt aanwrijven” oordeelt Ruys.

Toch kan Unesco zeer duidelijke signalen geven. Zo is in 2011 Palestina toegelaten als volledig lid van Unesco terwijl ze nog geen volledig lid is van de Algemene Vergadering van de VN. Dat zinde de Verenigde Staten en Israël niet, waarna zij zich hebben teruggetrokken uit Unesco.

Op 22 oktober 2015, 21u, wordt naar aanleiding van 70 jaar VN in college De Valk door verscheidende organisaties “Night Of The United Nations” georganiseerd. Over de mensen die de VN 70 jaar lang hebben vormgegeven, is er recent onder de redactie van prof. Wouters “Verenigde Naties: mensenwerk” verschenen.

Wereldgezondheidsorganisatie

De Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) is het leidend orgaan binnen de VN dat instaat voor volksgezondheid. Naast het opzetten van regels en normen, behoort ook actieve bijstand en bewustmaking tot haar kernopdracht.

Voor wie de berichtgeving rond de ebolacrisis begin dit jaar gevolgd heeft, klinkt de WHO bekend in oren. De organisatie kreeg bakken kritiek te verduren wegens haar aanpak: een te late reactie, onderfinanciering, slechte communicatie en een gebrek aan leiderschap was het harde verdict.

Vandemoortele nuanceert: “De WHO heeft fouten gemaakt bij de ebolacrisis. Maar wie nam uiteindelijk de leiding? Wie ging uiteindelijk ter plaatse? Niet de farmaceutische

sector of de Wereldbank, maar de WHO samen met Artsen Zonder Grenzen.”

“Als je kijkt naar gelijkaardige gevallen, zoals bij de SARS-epidemie in 2002, komen dergelijke zaken uiteindelijk wel terecht bij de WHO. De organisatie heeft dus een absolute meerwaarde en is het schoolvoorbeeld van een geslaagd VN-project,” gaat Vandemoortele verder.

Lesage stelt dat beeld bij: “De WHO is bijzonder relevant voor het coördineren van beleid en het opzetten van normen, maar is tegelijk een erg log orgaan. Bovendien heeft ze ook concurrentie gekregen van andere organisaties, waardoor ze haar centrale rol is kwijtgespeeld.” Een imperfect maar noodzakelijk orgaan lijkt de juiste conclusie.

27 juni 1950

De Koude Oorlog luidt een moeilijke periode in voor de VN. De Russisch-Amerikaanse spanningen blokkeren de werking van de Veiligheidsraad. De oorlog in Korea drijft de spanning voor het eerst op de spits. Rusland blijft afwezig op de Veiligheidsraad en kan zo haar vetorecht niet gebruiken. Onder VN-vlag zetten troepen in Zuid-Korea de oorlog verder.

9 november 1989

Het einde van de Koude Oorlog is cruciaal voor de VN. Waar in de voorgaande decennia de klemtoon grotendeels verschoven was naar economische ontwikkeling en culturele uitwisseling, komt de focus nu weer te liggen bij de kerntaak: vredesmissies en bemiddelingen bij conflicten.

11 juli 1995

De VN probeert met een vredesmissie tijdens de burgeroorlog in Bosnië een rol te spelen, maar faalt jammerlijk. De val van Srebrenica, ingesteld door de VN als *safe area*, leidt tot de dood van duizenden moslims. De VN krijgt beeharde kritiek en het drama stelt de effectiviteit en kracht van de VN in vraag.

8 september 2000

Een drie dagen durende Millennium Summit resulteert in de *United Nations Millennium Declaration*. De verklaring houdt 8 topprioriteiten in, waaronder vredesmissies, armoede, mensenrechten en klimaat, die tegen 2015 moeten behaald zijn. Hoewel er inspanningen zijn geleverd, zijn slechts weinig concrete doelstellingen gehaald.

Internationaal

INTERVIEW KOEN LENAERTS

“Door te onderhandelen wordt oorlog vermeden”

Vorige week werd Koen Lenaerts, in een ander leven hoogleraar aan de KU Leuven, benoemd tot voorzitter van het Europees Hof van Justitie. Een gesprek met de opperrechter van de EU.

PAUL-EMMANUEL DEMEYERE

Deze zomer zagen we met de eurocrisis dat de EU een grote invloed heeft op de soevereiniteit van de lidstaten. Is die soevereiniteit vandaag nog wel mogelijk?

Koen Lenaerts: «Je mag niet meer denken in termen van natiestaat tegenover Europese Unie. En of we het nu leuk vinden of niet, we zijn steeds meer afhankelijk van andere landen. Dat gevoel van onderlinge afhankelijkheid en toebehoren aan het geheel, dat maakt dat we al zeventig jaar vrede kennen in Europa.»

Is er geen sprake van een democratisch deficit in de EU?

Lenaerts: «Democratie wordt niet enkel door 50 procent plus één uitgedrukt. Een onderhandeling waarbij iedereen in zijn waardigheid gelaten wordt en waar het uiteindelijk tot een vergelijk komt, dat is een expressie van staten die hun soevereiniteit delen in het gemeenschappelijk belang. Omdat zij er allemaal beter van worden op lange en middellange termijn. Door lang te onderhandelen en naar elkaar te luisteren worden spanningen en oorlog vermeden.»

«De ministers die op Europees vlak onderhandelen hebben een democratisch mandaat van hun parlementen. De beslissingen die op Europees niveau worden genomen, worden dus democratisch gevalideerd. Ook het democratisch verkozen Europees parlement probeert de besluitvorming te sturen.»

“De Europese Unie wil geen centraliserende slokop zijn”

Het wantrouwen bij de burger tegenover het Europese project neemt wel sterk toe?

Lenaerts: «De EU wilt geen centraliserende slokop zijn, maar het is wel het enige efficiënte beleidsniveau waar het gemeenschappelijk belang voor de lidstaten behartigd kan worden.»

«Of men het nu wil of niet, de EU is nu het relevante bestuursniveau geworden voor een hele reeks politiek uiterst gevoelige materies. Toch kunnen die enkel op het Europees niveau zinvol en efficiënt opgelost worden. Hoe moeilijk de besluitvorming op dit niveau ook is. Uiteindelijk wordt er door onderhandelen wel resultaat geboekt, zoals dat het geval was met Griekenland. Dat zal ook zo zijn met de asiel- en migratiecrisis.»

«De uitdaging voor de EU is om op een centraal niveau op een redelijke manier tussen 28 staten, die allemaal recht hebben op hun waardigheid, identiteit en ei-

genheid tot een gemeenschappelijke oplossing te komen.»

Grenzen

Het Europese project ligt door die asiel- en migratiecrisis meer onder vuur dan vroeger. De druk op de open grenzen neemt toe.

Lenaerts: «Er is niemand die terug wil naar de situatie van vroeger met de hoog opgetrokken grenzen. Dat is een kwestie van gezond verstand. Er is geen echte roep om terug te keren naar de nationale grenzen van vroeger. Maar sommige lidstaten

“Er is niemand die terug wilt naar hoog opgetrokken grenzen”

willen bijvoorbeeld vluchtelingenstromen beter controleren. Men moet kritisch staan tegenover wat er soms in de pers verschijnt. Dat zijn gevoelige punten.»

«Door de Schengenzone en de open binnengrenzen is het asiel- en migratiebeleid een feitelijke Europese aangelegenheid geworden. Deze crisis kan dan ook enkel worden opgelost op het Europees niveau.»

«Elke lidstaat moet zijn eigen afweging maken om in de EU te blijven. Er is immers een mogelijkheid om uit de EU te treden. Lidstaten moeten via hun eigen politiek proces een keuze maken tussen uitstap of erin blijven.»

Hebben nationale parlementen nog greep op de sturing van het beleid nu het merendeel van de wetgeving Europees geregeld wordt?

Lenaerts: «Nationale parlementen zullen moeten leren aanvaarden dat be-

“Je mag niet meer denken in termen natiestaat tegenover Europese Unie”

paalde beslissingen niet helemaal in het eigen nationale belang zijn maar de

FOTO Vlaams Parlement

nadelen om het zelf te doen te zwaar opwegen. Ook de media moeten ophouden met sloganesk te spreken over soevereiniteitsoverdracht. Zij presenteren soevereiniteit als grootheden die perfect inwisselbaar zijn. Terwijl dat niet het geval is.»

«Voor de lidstaten is het op middellange termijn beter om in de EU te blijven dan om eruit te stappen. Een uitstap zou voor een lidstaat immers een ongelofelijk welvaartsverlies betekenen.»

Zijn er ook grenzen aan de Europese integratie?

Lenaerts: «Ik ben in veel materies voor meer Europa maar in bepaalde gevallen voor minder Europa. Er zijn heel wat zaken waar de Europese integratie dringend versterkt moet worden. Dat zien we bijvoorbeeld als het gaat over asiel en migratie. Ook andere zaken die in hun aard grensoverschrijdend zijn zoals leefmilieu of de bescherming van de privacy zullen op het Europees niveau geregeld moeten worden.»

«Aan de andere kant moet de EU in een aantal zaken terughoudender zijn. Het gevoel van de burgers is vaak dat de Unie er onvoldoende in slaagt om zich bezig te houden met de materies waar

de EU zou moeten optreden. Namelijk daar waar moedige beslissingen genomen moeten worden.»

“De vluchtelingen-crisis kan alleen opgelost worden op Europees niveau”

«Dus houdt de EU zich maar bezig met alle mogelijke veel minder belangrijke zaken waar de EU niet gemakkelijk vast te stellen is. De huidige Commissie is daar nu mee bezig. De EU trekt zich in een hoop zaken terug om te gaan naar die punten waar het voor de gewone burger duidelijk is dat de EU een meerwaarde biedt.»

ZIN EN ONZIN VAN STAKINGSRECHT

Staker zoekt plaats in democratie

Staken is een recht en een cruciaal onderdeel van onze democratie, vinden velen. Toch staat het recht tot staken vandaag ook onder druk. “In de 21ste eeuw is het fenomeen staken niet meer houdbaar,” luidt het.

JOES MINIS

Weinig mensen die zoveel last hebben van een treinstaking op vrijdag als de Leuvense studenten die graag naar huis willen. De vakbond wil dat er gestaakt wordt, de NMBS roept haar medewerkers op tot verantwoordelijkheidszin. Niet staken is de boodschap.

Telkens als er gestaakt wordt, komen de reizigers niet waar ze moeten zijn. Een heel land staat op z'n kop als de treinen niet rijden en steeds vaker rijst de vraag: “Is het niet tijd om eens wat te doen aan al die stakingen?” Harde woorden worden daarbij niet geschuwd.

Dries Deweer, politiek filosoof aan de KU Leuven, wijst erop dat er aan elke staking een afweging vooraf gaat die zowel publiek als individueel getekend is. Het individu komt op voor zijn rechten en weegt af wat de moreel gepaste manier is om dat te

“Je kan niet omwille van elk klein dispuut naar het stakingsmiddel grijpen”

DRIES DEWEER, POLITIEK FILOSOOF

doen. Met het oog op de publieke samenleving moet echter ook de afweging worden gemaakt of je eigen recht op staken wel binnen de morele en juridisch aanvaardbare grenzen van het staken past. Deweer verduidelijkt: “Dat is geen gemakkelijke discussie. Vandaag wordt om de eigen punten kracht bij te zetten te snel gezegd dat staken andere mensen stoort.”

Facebookevenement

Torben Gering, preses van het Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond (KVHV) Leuven, wil zich niet schuldig maken aan dat soort demagogie. Hij pleit voor het behoud van het stakingsrecht, maar stelt wel “dat er ingegrepen dient te worden op een aantal vlakken om de vele onnodige en vaak nutteloze stakingen tegen te gaan, de gevolgen ervan te beperken en de slachtoffers te compenseren.” Als protest tegen de vele stakingen van de afgelopen jaren organiseerde het KVHV vorig jaar in december een Facebookevent dat de veelzeggende titel “Wij staken niet!” droeg. Zo'n 106.000 mensen schaarden zich toen achter die actie.

Line De Witte, woordvoerder van COMAC Leuven, wijst erop dat “mensen niet staken om anderen te pesten, maar om iets af te dwingen van hun werkgever.” Ze vindt

het jammer dat er enkel wordt gesproken over de ellende die een staking met zich meebrengt, en niet over de ellende die aan een staking is vooraf gegaan. “De media moeten aantonen waarom mensen zich benadeeld voelen door hun werkgever,” stelt zij. “Het is heel erg jammer dat er nooit wordt gesproken over het waarom van de stakingen.”

Gering vindt echter dat er wel degelijk gevoeld wordt dat stakingen voor overlast zorgen: “Zodra er stakingen plaatsvinden die op nationale schaal gevolgen hebben, kan men spreken van overlast die disproportioneel is.” De media laten wat hem betreft zien wat er aan de hand is: een staking die voorkomen had kunnen worden. Dat de stem tegen stakingen zo vaak te horen is, duidt er volgens hem op dat staken niet meer houdbaar is in de 21e eeuw. “Men beroept zich te snel op het stakingsrecht en men houdt geen rekening met de weerloze bevolking die de gevolgen moet dragen.”

“Het is jammer dat er nooit wordt gesproken over het waarom van de stakingen”

LINE DE WITTE, COMAC

Staken in de democratie

Deweer merkt op dat de vakbonden de verantwoordelijkheid hebben het stakingsrecht niet te gebruiken voor futiele zaken. “Je kan niet omwille van elk klein dispuut tussen werkgever en werknemer naar het stakingsmiddel grijpen, want dan zal dat devalueren.” Op het moment dat dat gebeurt, heeft het staken niets meer te maken met haar rol in onze democratie.

Staken neemt daar volgens de filosoof namelijk een cruciale status in. “We moeten voor ogen houden dat het stakingsrecht een hele geschiedenis heeft gekend en een belangrijke rol heeft gespeeld in de emancipatie.” Volgens Deweer is staken hét politieke middel bij uitstek voor de kleine man om zich te laten gelden in het publieke domein. De Witte gaat daar mee akkoord en doet er nog een schepje bovenop: “Staken is een pijler van onze democratie, op het moment dat we het recht op staken afschaffen, schaffen we onze democratie af.”

Gering is het daar mee eens, maar wijst erop dat het stakingsrecht niet mag worden misbruikt door bijvoorbeeld politieke partijen. “Oppositiepartijen en -leden horen het beleid met argumenten te betwisten in het parlement, niet in de straten van Brussel. Anders reduceert men het stakingsrecht tot het teisteren van het land voor een eigen politieke agenda, met de hulp van een minderheid van de bevolking.”

Het recht op werk

Zowel De Witte als Gering wijzen erop dat een staking nooit ten koste mag gaan van een werkwillige, iemand die ondanks de staking door wil werken. De Witte: “Het komt voor dat een werkgever tegen de werkwilligen zegt dat hij hen niet uitbetaalt, omdat er gestaakt wordt en er onvoldoende mensen zijn om te kunnen produceren. Dat toont aan hoeveel macht een werkgever over werknemers heeft.” Gering wijst erop dat er wetten zouden moeten zijn die stakers verbieden werkwilligen van het werk af te houden.

“Rechten zijn nooit absoluut,” zegt Deweer. Natuurlijk moet er een recht zijn op staken, maar er zou geen sprake mogen zijn van overlast om een onbeduidende kwestie. Staken is een manier om aan de bevolking en de werkgevers te laten zien dat er iets mis is in een bedrijf – en het is daarvoor het laatste redmiddel.

Staking 12 12

Nieuw noodnummer voor slachtoffers van stakingsgolf

CARTOON Astrid Van den Eede

Doe de groentetas!

elke maandag een verrassend biologisch groente- en fruitpakket

© Alma2, Alma 3, KHL, Lemmensinstituut, Groep T, Gasthuisberg en Letteren

data, plaats en uren: www.kuleuven.be/groentetas

(advertentie)

Onscherp Gesteld

FOTO'S BRECHT CASTEL, ANNELUUS VERMEERSCH, ANNELEEN VAN KUYCK, KAROLIEN WILMOTS

Student

24 URENLOOP | OP TRAINING MET DE KRINGEN

“Alles onder de derde plaats zal ons tot droefenis stemmen”

De 24 urenloop blijft voor vele kringen hét jaarlijkse evenement. De vijf grote kringen waren deze week druk in de weer tijdens de laatste trainingen.

JENTE VAN LINDT

Apolloon

Bij Apolloon is de druk ongetwijfeld het grootst na de tweede plaats van vorig jaar. “Als VTK weer wint, hebben wij een groot probleem voor de toekomst,” aldus Tom Franssens. “Natuurlijk is er druk,” zo licht ook Sander Van Den Broeck, sportpreses bij Apolloon, verder toe, “maar we weten dat we goed bezig zijn.”

Ondanks de spanning is de laatste training van Apolloon zeer matig bezet. Hooguit een twintigtal atleten tekenen present. Dinsdag zal Apolloon er echter staan, stelt Sander iedereen gerust. De sleutel tot succes is dit jaar iedereen gemotiveerd krijgen en dat lukt. “Vorig jaar dachten te veel mensen dat het gemakkelijk zou gaan. Zij zijn nu op hun plaats gezet,” beweert Tom.

VTK

De training van VTK is zonder meer de meest sfeervolle: gratis sportdrink en bananen, T-shirts die worden uitgedeeld en twee mascottes die onvermoeibaar blijven dansen op een stevige streep muziek. Eerstejaars Emiel Cockx kan het best wel smaken: “De sfeer is dik oké. En die twee beren die rondlopen, dat is echt *supernice*.” Een honderdtal lopers zijn aanwezig op deze promotraining; andere trainingen moet VTK het met ongeveer de helft stellen.

Caroline Preud'homme, sportverantwoordelijke, voelt de spanning wel: “Bij mij beginnen de zenuwen toch wel een beetje te komen.” Tegelijk blijft ze optimistisch: “Apolloon zal gemotiveerd zijn, maar wij hebben ook heel veel potentieel.”

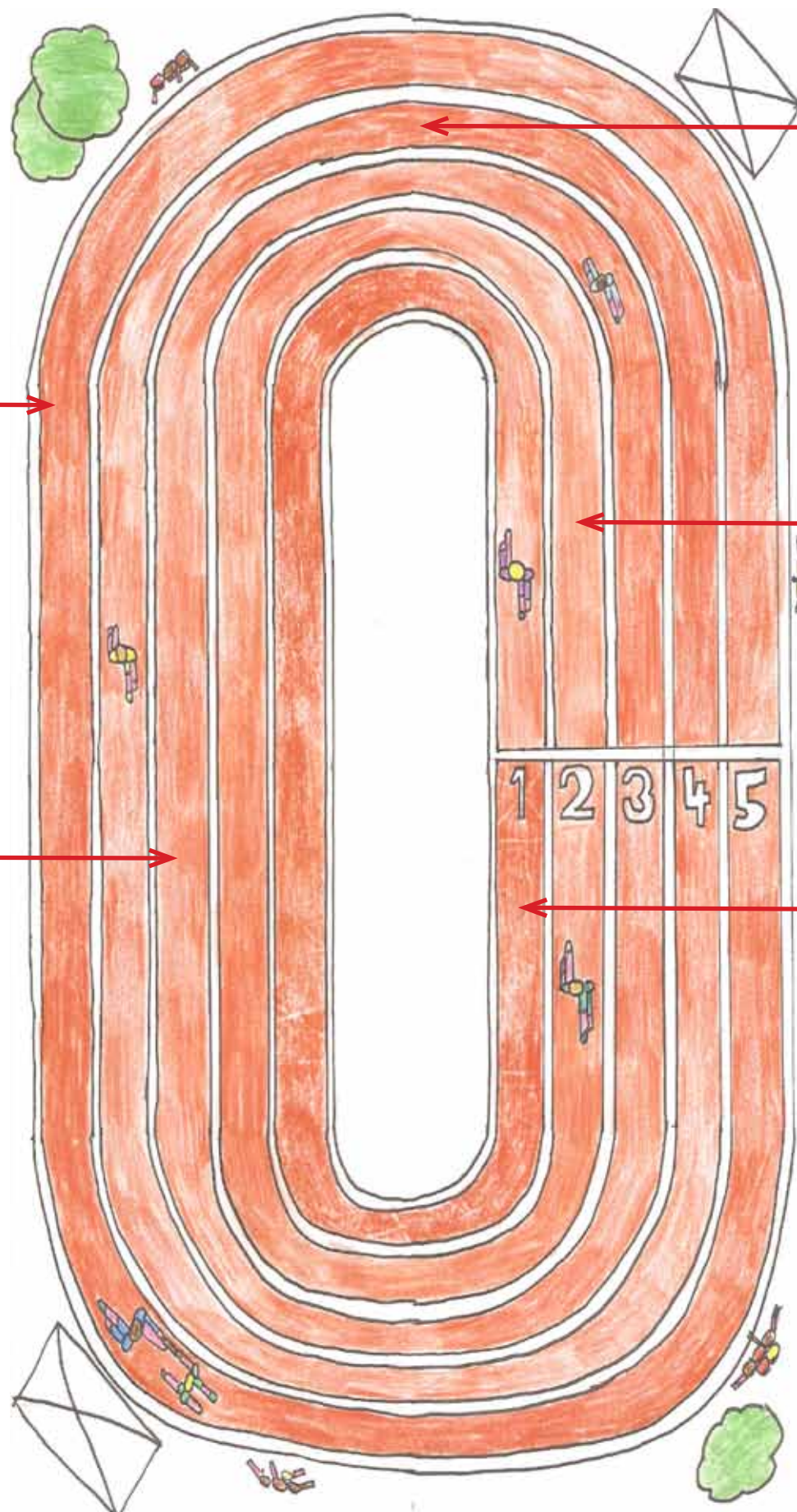
24 urenloop | Zelfde concept, nieuwe stokken

Deze week staat het Sportkot weer op zijn kop voor de 24 urenloop. Veel wijzigt er niet ten opzichte van vorig jaar, al krijgen de nevencompetities wel meer aandacht.

JASPER VAN LOY

Het concept van de 24 urenloop is alom bekend. Dit jaar lopen 16 teams zich een etmaal lang de longen uit het lijf om zo hoog mogelijk te eindigen in het klassement.

Naast die wedstrijd zijn er sinds vorig jaar allerlei nevencompetities, die dit jaar belangrijker worden. “Niet alle kringen lopen voor

CARTOON Jasper Van Loy

een bepaalde plaats,” zegt LOKO Sportcoördinator Bent Hubrecht.

“Daarom kunnen ploegen ook in de prijzen vallen met hun stand, eettentje of mascotte. Zo zijn alle kringen betrokken, niet alleen die in de hoogste regionen van het klassement.”

Ook een muzikaal programma kan niet ontbreken. Vorig jaar speelde 2 Fabiola nog

ten dans, maar zo'n grote naam ontbreekt dit jaar. “Zo komt er budget vrij voor andere zaken,” zegt Hubrecht. “Het belangrijkste is dat het event er in zijn geheel staat. De bands die nu spelen, zullen niet teleurstellen.” Dinsdag is dat The Broken Bottle Bigband, woensdag komen C'Sparks en The Lighthouse.

Beschadigd

Om de gelopen rondjes te tellen, rekent LOKO al jaren op de diensten van ULYSSIS. De IT-studentenvereniging is al weken in touw om het telsysteem op poten te zetten. “We werken met hetzelfde materiaal als vorig

Economika

Economika is een van de drie kringen die voor de felbegeerde derde plaats gaan. Naast een dertigtal lopers is er een opvallende aanwezige: Cyriel Dessers, jeugdproduct van voetbalclub Sporting Lokeren. Hij geeft enkele praktische looptips, maar meelopen zit er niet in. Last van stress lijken ze hier niet te hebben, gemotiveerd zijn ze des te meer. “De atleten zijn zeer enthousiast om goede tijden te lopen,” laat Louise Missiaen weten. De deelnemers weten evenzeer waarvoor ze lopen. “Wij hebben ook een teamcompetitie ingevoerd, waarbij de winnaar een privéfeestje kan winnen.”

LBK

Bij de landbouwkring zien ze opkomende dinsdag met vertrouwen tegemoet. Opnieuw derde worden is het doel: “Wij gaan bewijzen dat de derde plek onze plaats is. Wij gaan dat zeker halen,” klinkt het vol vertrouwen bij Jonathan De Clerck, sportpreses van LBK.

Hoe LBK haar leden motiveert? “Wij zijn met niet zo veel, maar LBK staat bekend om de sfeer en de supporters. Die vriendschapsband trekt veel mensen aan.” Geconfronteerd met de prijzen bij andere kringen antwoordt Jonathan duidelijk: “Skireizen weggeven? Niemand zou dat willen bij ons.”

Medica

Na een minder jaar wil Medica opnieuw schitteren. “We zijn dit jaar vanaf week één begonnen en er is zeker meer volk,” verzekert Frederik Dekock ons. “Alles onder de derde plaats zal ons tot droefenis stemmen,” klinkt het enigszins poëtisch. Elke week was er ook een sfeertraining om het groepsgevoel te versterken. Het is duidelijk dat Medica er dit jaar veel voor over heeft. “De 24 urenloop blijft het vetste evenement van heel Leuven,” aldus Kobe Seresia. Het promothema van Medica is *Braveheart*, net als bij Apolloon. Was de inspiratie op? “Nee,” zegt Kobe. “Als je de promofilmjes vergelijkt, is het duidelijk wie zal winnen.”

jaar. Enkel de stokken zijn nieuw, omdat de vorige beschadigd waren,” lacht ULYSSIS-voorzitter Bert Van de Poel.

De software, die i++ heet, kreeg wel een grondige update. “We willen i++ generisch maken, zodat andere gelijkaardige evenementen het programma binnenkort ook kunnen gebruiken,” klinkt het bij Van de Poel.

De organisatie heeft er het volste vertrouwen in dat het evenement vlekkeloos zal verlopen, al heeft ze niet alles in de hand. “We hopen met z'n allen op uitstekend weer,” lacht Hubrecht.

LEUVENSE STUDENT HOUDT VAN QUIZZEN

“De moeilijkheidsgraad is de moeilijkheid”

De denksport quizen is in Leuven populairder dan ooit. Wat is de charme van een studentenquiz? En hoe maak je er zelf een?

BRECHT CASTEL

Vorige week verzamelden bijna vierhonderd studenten in Aula Pieter De Somer voor de Superprestige van studentenkring Ekonomika. Hun quiz draagt dezelfde naam als het hoogtepunt van de televisiereeks *Quiz me Quick* van Bart De Pauw. De hype rond die serie is al even weggeëbd, maar een versterkte studentenquizgemeenschap is op de vlodlijn blijven liggen.

ook onderscheid gemaakt worden tussen sterkere en zwakkere teams.”

Ook variatie in de vragen is van groot belang. Bram Coenen speelt met Morte a Venezia wekelijks quizen in het weekend en schuimt ook regelmatig auditoria af. Volgens hem zijn weekendquizen gevarieerder. “Studentenquizen hebben vaak een thema per ronde. Als je dan niet

FOTO Brecht Castel

“De presentatrice was een aandachtsgeile Hollandse”

DIEDERIK DE COCK, QUIZPLOEG TV OOG

Ongeveer elke kring organiseert een of meerdere quizen en die zijn meestal in een mum van tijd volzet. Het succes van de studentenquiz schuilt volgens een van de opstellers van de Superprestige, Stijn Vossen, in meerdere factoren. “Het is vooral een leuke avond met bier onder vrienden en het prijzengeld is natuurlijk ook mooi meegenomen.”

Variatie

Een goede quiz opstellen is echter niet evident. “De moeilijkheidsgraad is de moeilijkheid,” weet ervaringsdeskundige Stijn. “Ploegen moeten genoeg punten halen om het leuk te vinden, maar er moet

goed bent in bijvoorbeeld sport, zit je een hele ronde met je vingers te draaien. In het weekend wordt er wat beter gemixt met in elke ronde een vraag over sport, aardrijkskunde, muziek enzovoort.”

“Quizen op vrijdag en zaterdag hebben dikwijls links tussen de vragen, die je helpen om de antwoorden te vinden. Daar kruipt natuurlijk veel werk in en studentenquizen zijn meestal snel opgesteld. Dat merk je.”

Daardoor sluipen er soms fouten in de vragen. “Je moet goed opletten dat je vragen sluitend zijn en er niet meerdere antwoorden kunnen kloppen,” waarschuwt Bram. Als je vragen stelt uit je eigen interessesfeer,

zijn die vaak te moeilijk. Diederik De Cock van quizploeg TV Oog knapt af op zulke moeilijke vragen en op gokvragen van het type “hoe snel loopt een struisvogel gemiddeld de marathon van Oost-West-Zwevezele?”

Interfacultair?

Toch hebben quizen van studentenkringen voor “echte” quizzer Bram een bepaalde meerwaarde: “In het weekend zijn vragen over *de boekjes* vaak taboe, maar in aulaquizen kunnen dat soort thema’s wel. Zelfs een zekere nonchalance bij de organisatie heeft soms zijn charme.”

Ook Diederik houdt van het aparte karakter van de aulaquiz. “Het is gemoedelijk, goedkoop en een soort flashback naar mijn nog-niet-zolang-geleden studententijd. We lachen ook heel wat af op zo’n avond.

“Studentenquizen zijn meestal snel opgesteld en dat merk je”

BRAM COENEN, QUIZPLOEG MORTE A VENEZIA

Al was het maar met de geweldige ploegnamen zoals *desevixpas-goedalsdekaktegenhetplafondhangt!*”

“Dat doet me trouwens denken aan een quiz van de studenten seksuologie. De presentatrice was toen een aandachtsgeile Hollandse. Zij probeerde bij elke vraag “stoere” grapjes te maken en toen dat niet volstond om in het middelpunt van de belangstelling te staan, ging ze op de lessenaar staan dansen. Een tikkeltje zielig.”

De seksuologen, de economen en de ingenieurs quizen momenteel elk op hun eigen eiland en dat terwijl er een grote quizgemeenschap is in Leuven. Naast het Interfacultair Theaterfestival en de Interfacultaire Rockrally is er zeker plaats voor een dergelijk initiatief op quizgebied. Quizzers aller lande, verenigt u!

Meer tips voor het organiseren van een quiz op de site van de Belgische Quizbond: www.bqb.be

Alcoholdebat LOKO “Als je zat wil zijn, is geld geen issue”

Vorige week debatteerden enkele experts rond alcoholgebruik bij studenten. De avond was het hoogtepunt van de Oktobercampagne. Het debat was bij momenten geanimeerd, maar miste harde feiten.

JASPER VAN LOY

Voor een halfvolle Max Weberaula opende vicerector Studentenbeleid Rik Gosselink de avond. “Het wordt steeds moeilijker om overlast te vinden,” zei hij, “maar dit thema vinden wij heel belangrijk.” Hij benadrukte de rol van de universiteit als vormend instituut, niet alleen in maar ook buiten de aula.

In het vijfhoekige panel zaten twee studenten, Medicapreses Finn Segers en Jens Piedfort, verantwoordelijke van fakbar ‘t ElixIr. Ook studenteninspecteur Rik De Langhe tekende present, net als Hilde Quintens, spoedarts in het Heilig Hartziekenhuis. “Ik ben spoedarts, dus ik zie wel wat dronken studenten,” viel ze meteen met de deur in huis.

En dan moest Michaël Niclaus nog komen, naar eigen zeggen *ex-alcoholieker* en alcoholconsulent. Bij de eerste vraag tackelde Niclaus meteen alle verbloemingen: “Studenten hebben massaal een alcoholprobleem. In de krant las ik nog dat de helft van de studenten *alcoholieker* is.”

Dagelijks

Een pijnlijk cijfer, maar het klopt wel, althans grotendeels. Uit onderzoek in 2013 op bijna 20.000 studenten blijkt dat 49,7% van hen een problematisch alcoholgebruik heeft. Los van het cijfer blijft de vraag open of er een verschil is tussen problematisch alcoholgebruik en een alcoholprobleem.

“Studenten hebben massaal een alcoholprobleem”

MICHAËL NICLAUS,
ALCOHOLCONSULENT

Helaas kregen de toeschouwers van het debat daar geen antwoord op. Sowieso gooiden de *debaters* weinig met cijfers, hoewel moderator Sam Rijnders dat op voorhand wel had beloofd. De zaal moest het doen met indicaties van een mogelijk alcoholprobleem.

“Dagelijks alcoholgebruik is problematisch,” zei Quintens. “Pas wanneer je in de problemen komt, wordt alcohol een probleem,” opperde Segers.

De sprekers gingen ook diep in op de rol van de fakbars. De studenten in het debat toonden zich bijzonder verantwoordelijk.

“Aan stomdronken mensen geven we geen bier, we begeleiden hen naar huis,” zei Piedfort van ‘t ElixIr.

Naast elkaar

Wat nog sterker opviel, is dat de andere gesprekspartners het probleem niet bij de fakbars legden. “Als je zat wil worden, is geld geen issue,” zegt Niclaus. “Twee euro per pint op de Oude Markt is nog steeds supergoedkoop.”

De debaters zien het alcoholmisbruik verschuiven van de cafés naar de koten. “Studenten drinken voor met sterkedrank op kot. Vervolgens komen ze bezopen bij ons toe,” zei fakbarbeheerder Piedfort.

Sterke uitspraken genoeg dus, die de afwezigheid van harde cijfers deels opvingen. Toch kende het gesprek af en toe een dipje, voornamelijk omdat de sprekers bij momenten naast elkaar praatten.

Niclaus deed dan vaak dienst als *agent provocateur*. Zijn raad voor de studenten? “Zet eens een verborgen camera op je cantus, bekijk de beelden de dag erna en vraag je af waarom je eigenlijk drinkt.”

Student

Zeil je voor het eerst

KOKEN

De studententijd is een tijd van ontdekkingen. Veto peilt naar de flaters én successen tijdens de eerste keer. De tweede editie is gewijd aan koken.

“Een kotgenoot zat onlangs een zak rauwe wortels te eten”

Je ziet een gasvuur staan, en denkt: “Toch maar even gaatjes prikken in de folie van mijn opwarmmaaltijd.” Klinkt bekend in de oren? Een aantal Leuvenaars delen lief en leed over hun eerste keer in de keuken.

MARGOT DE BOECK

“Toen bestond dat nog niet,” vertelt rechtenprofessor Vincent Sagaert over het fenomeen van een keuken op kot. “Dat was nog elke dag de Alma. Er was geen e-mail of gsm. Alma was de enige mogelijkheid om mensen te zien en afspraken te maken voor de rest van de avond.”

“Iets in de microgolf steken is niet echt koken”

SILVIE, RECHTENSTUDENT

Vandaag de dag is Alma nagenoeg leeg om drie uur in de namiddag, op theologiestudent Regis en zijn gezelschap na. “Ik kook nooit,” vertelt hij. “Niet kunnen koken ervaar ik niet als een gebrek. Ik vind altijd wel iemand die voor mij wil koken. Het is niet dat ik niet handig ben. In een relatie doe ik de was

en de strijk. In koken ben ik gewoon niet geïnteresseerd.”

Helemaal anders is dat bij Bernard, psychologiestudent. Hij zit al zes jaar op kot in Leuven en kookt elke dag: “Ik kan me mijn eerste keer zelfs niet meer echt herinneren,” lacht hij. Hij lijkt wat vals bescheiden over zijn kookkunsten: “Ik kook gevarieerd. Van zeer simpele dingen tot wild.”

Voor Bernard doet koken dienst als rustpunt: “Ik kook elke dag zo’n drie kwartier. Met wat muziek op de achtergrond is dat gewoon verstand op nul.”

Gerecycleerde vleesballetjes

“Ik kook vooral lasagne. Enfin, dat is niet echt koken, dat is eerder iets in de microgolf steken,” lacht eerstejaarsstudent rechten Silvie. “Ik zit op een residentie en daar is het altijd gezellig in de keuken. Ook al woon ik recht tegenover Alma, ik ben er nog maar één keer geweest.”

Italiaanse studenten Pietro en de Fransman Leeroy zijn geen fan van Alma: “Als ik geld uitgeef aan eten, doe ik het liever aan iets wat er ook aantrekkelijk uitziet. In de kantine is het

FOTO Vincent Peeters

de ene dag ragoût en de andere dag vleesballetjes. Je moet je niet afvragen waar die balletjes

“Koken is een rustpunt”

BERNARD, PSYCHOLOGIESTUDENT

vandaan komen,” lacht Pietro.

Voor Leeroy en Pietro is koken vooral belangrijk omwille van de sociale functie. Leeroy vertelt

over zijn succesrecept tartiflette, Pietro over zijn legendarische parmigiano. Ze plannen al meteen een kookavond.

Dat kookenthousiasme is minder prominent aanwezig bij hun Belgische studiegenoten. Daarover vertelt Pietro: “Mijn Belgische kotgenoten zijn niet bepaald schitterend in de keuken. Onlangs zag ik iemand in de keuken zitten met een grote zak rauwe wortelen. Hij at gewoon die hele zak leeg. Ik zei nog: “Je kan ze klaarmaken, hoor,” maar hij had geen zin.”

“Belgen halen eten af, warmen een bevroren pizza op, of eten

“Gebruik wat je in de koelkast vindt”

PIETRO, ITALIAANSE STUDENT

aardappels in welke vorm dan ook,” vindt Pietro. Pietro is zelf nog kok geweest. Hij tipt de Belgen: “Volg je inspiratie. Gebruik wat je in de koelkast vindt en kom zo tot nieuwe combinaties.”

Start improvisatieseeizoen Preparee kleurt je panda

Preparee, een woord als heerlijk broodbeleg. Behalve in Leuven, want daar staat het voor zinderende improvisatie. De theatergroep speelde haar openingsoptreden in de grote aula van het MTC.

ROBBY SIX

De term improvisatietheater spreekt voor zich. Voor de slechte verstaanders: de acteurs weten voor de voorstelling even weinig als de toeschouwers. Eén ding staat vast: Preparee eist je enthousiasme en participatie.

In de grote zaal van het Maria Theresiacollege werd ter opwarming van het publiek de Mexican wave ingezet. Even erna volgde een ballonnenrace. De vrolijke en komische toon was gezet en het publiek was opgewarmd. Het enthousiasme bleef, want ook na de pauze onthaalde het publiek de acteurs met een hartelijk applaus.

Wa zei t’em?

In ronde één met als thema “Wa zei t’em” imiteerden de spelers met een vingertknip allerlei accenten. Voor de hand lig-

gend? Ja, maar *faut le faire*. Ronde drie heette “Het kleine stemmetje”. Locatie? De woestijn. De kleine stem? Een demonische teddybeer.

De humor van Preparee is compleet absurd. Zoals dat gaat bij improvisatie, weet alleen die ene speler waar het verhaal naartoe gaat. Het is niet te ver-

Het publiek zag een foutje graag door de vingers

wonderen dat het gezelschap vaak vast kwam te zitten in hun eigen verzinsels en soms compleet uit de context een landing moest maken.

Slechts een keer was het cliché dat “het maar een droom was” de enige uitweg. Het publiek zag dat foutje door de vingers. Je kan er namelijk niet omheen dat Preparee heel erg sympathiek is. Toch trokken vooral de twee vrouwen in het gezelschap zich vaak moeilijk uit de slag. Een gebrek aan inspiratie of aan ervaring zal daarvan waarschijnlijk de oorzaak zijn geweest.

Anneleen

Hoe briljant sommige sketches waren, zo simplistisch waren echter sommige andere. Het ene moment zat je te kijken naar een stel semiprofessionele acteurs, het andere moment naar een toneeltje van de lokale jeugdbeweging.

Wanneer het stilviel, duurde het nooit lang voor de zaak weer op gang kwam. Theatergroep Preparee slaagde erin om van nul naar honderd te gaan in drie seconden. Om van absoluut niets naar een liedje te gaan waarbij de zaal “Geef je

panda wat kleur” meebrult, dat is kunnen.

De gehele vertoning stond ook onder muzikale begeleiding van een wel heel creatieve pianist. Hij verdient een pluim, want naast de theatrale vertoning was het vaak de muziek die de show stal bij Preparee.

Preparee gaat van nul naar 100 in drie

Een showtje in elkaar improviseren is een ding, een liedje uit je duim zuigen en daarmee honderd man op je hand krijgen is iets anders. “Zo is er maar één Anneleen”, “Ach was ik maar bakker” en “Ode aan de smit”, het waren maar enkele hits van de avond. Preparee is een aanrader voor al wie zijn panda nodig moet laten inkleuren.

EXPO ARNON GRUNBERG IN TWEEBRONNEN

“Bevreemdend, zo'n tentoonstelling over jezelf”

“Ich will doch nur, dass ihr mich liebt.” Iedereen wil geliefd worden. Ook Nederlands schrijver en schenenschopper Arnon Grunberg.

Een exclusieve expo naar aanleiding van 25 jaar schrijverschap gunt een blik achter de “Grunbergmachine”.

HEIDI VAN ROMPUY

Hoog bezoek vorig weekend op *Het Land van de Nieuwsgierigheid*. Niemand minder dan Arnon Grunberg himself zakte af naar Leuven voor de officiële opening van *Ich will doch nur, dass ihr mich liebt*, een tentoonstelling op basis van zijn “levend archief”.

In 2011 gaf Grunberg het archief in bruikleen aan de Universiteit van Amsterdam. Drie jaar later opende in de universiteitsbibliotheek een overzichtsexpo, die vertelt over zijn persoonlijke leven en tumultueuze literaire parcours.

Een excentriek portret van een excentrieke schrijver

Nu is de *De Arnon Grunberg tentoonstelling* verhuisd naar de Leuvense bibliotheek Tweebronnen. “Eerst was het de bedoeling enkel de reizende tentoonstelling naar hier te halen,” vertelt Koen Adams, artistiek leider van 30CC, “maar toen die werd afgelast, besloten we de volledige expo in Tweebronnen te laten zien.”

Controversieel

Compact, excentriek en grotesk. Zo kan je *Ich will doch nur, dass ihr mich liebt* het best omschrijven. Volgens Adams schuilt daarin net de kracht van de tentoonstelling: “Het lijkt wel alsof je door een *graphic novel* wandelt. Dat de expo zo visueel is, maakt het ook aantrekkelijk voor een jong publiek.”

Een gigantische kartonnen Arnon in kamermeisjesoutfit, condooms aan de muren en een stormloop aan pit-tige citaten. De tentoonstelling schuwt de controversiële kant van Grunberg duidelijk niet. Integendeel. Op een heerlijk expliciete wijze wordt een excentriek portret geschetst van een excentrieke schrijver. Geen idolatrie of verheerlijking, maar wel bewondering. Een kleine nuance, die een wereld van verschil maakt.

“Het is heel bevreemdend zo'n tentoonstelling over jezelf,” vertelt Grunberg tijdens de Leuvense opening aan deze krant, “maar ik ben tevreden over het eindresultaat.” 44 jaar oud en al rijp voor een overzichtsexpo. Het zal je maar overkomen.

Moeder

Prominent aanwezig in de tentoonstelling is Arnons moeder, met wie hij een hechte band had. Enkele maanden na

De onvoorspelbare, eigenzinnige Arnon wordt grijpbaar

de opening in Amsterdam, overleed ze. Onbedoeld is *Ich will doch nur, dass ihr mich liebt* zo uitgegroeid tot een klein eerbetoon aan mama Grunberg.

Midden in de zaal speelt een videofragment uit de documentaire *Moeder en Grunberg*. De korte compilatie schetst een aandoenlijk beeld van hun intieme moeder-zoonrelatie. De onvoorspelbare, eigenzinnige Arnon wordt grijpbaar. De auteur wordt mens.

Doorheen de tentoonstelling vindt de aandachtige bezoeker nog enkele andere videofragmenten terug. Werken doen ze echter niet allemaal, en dat is jammer. Grunberg komt zo nét niet tot leven in Tweebronnen, maar intrigerend is de overzichtsexpo in elk geval.

De tentoonstelling loopt nog tot 9 januari in bibliotheek Tweebronnen.

Recensie Socrates Het uur van de waarheid

De monoloog “Socrates”, waarin auteur Stefaan Van Brabant en acteur Bruno Vanden Broecke de Griekse filosoof een dik uur lang ten tonele voeren, boeit en onderhoudt, maar daagt niet uit.

FELINE KETELS EN GILLES MICHIELS

Een sober decor is het, daar in 30CC. Rechts de gifbeker, links het water. Tussen de dood en het leven staat Socrates op een strak afgelijnd vlak. Het zand in dat vlak zal hij al ijsberend steeds verder verspreiden, tot de lijnen onzichtbaar worden.

Zo ging het ook met de sofisten, filosofen en politici van zijn tijd, wiens strakke denken Socrates met zijn vragen voortdurend aan twijfel onderwierp. Wat is waarheid? Wat is rechtvaardigheid? Het antwoord dat Socrates van hen kreeg, was de gifbeker waar hij aan het eind van de voorstelling van zal moeten drinken. In het uur voor zijn dood heet hij Bruno Vanden Broecke en biedt hij ons een kleine opfriscursus.

Socrates is het logische startpunt van de zesdelige monologenreeks waarin Stefaan Van Brabant, bekend van de Canvasreeks *Het Voordeel van de Twijfel*, elke keer een andere grote filosoof zal opvoeren in een monoloog. Zo zal Wim Helsen Friedrich Nietzsche vertolken, en Peter Van Den Eede de Franse filosoof Michel Foucault.

Onderhoudend vragenvuur

Bruno Vanden Broecke zet een eigentijdse en zelfbewuste Socrates neer. Met humor en de nodige interactie brengt hij een portret van een man die ter dood veroordeeld werd omdat hij zijn volk leerde denken. Dat probeert Vanden Broecke ook met zijn publiek te doen: hij stelt ze vragen, dwingt ze tot nadenken en nodigt ze nu en dan eens uit op zijn intellectuele eiland van de eeuwige twijfel. Daartussen schetst hij de levensloop van Socrates en kaart de belangrijke thema's aan die hem bezighielden: politiek, rechtvaardigheid, waarheid.

De voorstelling mist – paradoxaal genoeg – vergif

Die wisselwerking tussen onderwijzen en vragen blijft echter nogal oppervlakkig. Bij momenten had de voorstelling te veel weg van een hoofdstuk uit een cursus *Inleiding tot de Wijsbegeerte*. Ook de vragenrondes met het publiek bleven meestal braaf en voordehandliggend. Gelukkig maakte Vanden Broeckes enthousiaste vertolking veel goed. De voorstelling werd uiteindelijk onderhoudend, maar miste – paradoxaal genoeg – vergif.

Waarheid

De tandem Van Brabant-Vanden Broecke verdient wel applaus voor de soberheid waarmee ze hun onderwerp benaderden. Het vragenvuur waarin Socrates zich voor zijn dood bevindt, wordt in die aanpak tot een universeel en tijdloos kader zonder daarvoor aan authenticiteit of actuele waarde in te moeten boeten.

Uiteindelijk is dat de mens: een wezen dat geboren wordt, zich enkele vragen stelt en zonder de waarheid te kennen sterft. De waarheid van het theater is tenslotte niet veel meer dan een goed uitgevoerde schijn. Kijken we hier naar de echte Socrates? Of is het gewoon Bruno Vanden Broecke die doet alsof?

Meer nog: zien we niet slechts een opvoering van een verzameling ideeën van een al lang dode filosoof? *Socrates* bewijst dat filosofie tot haar recht komt op de planken. We kijken al uit naar de rest van de reeks.

Cultuur

Jazz Op Zondag Fijnbesnaard, maar niet gehoord

Vorige week mocht Tim Finoulst met zijn trio het zondagavondpubliek in het STUK-café verwennen met een gezellige portie jazz. Dat datzelfde publiek zijn jazz reduceerde tot louter degelijke achtergrondmuziek, lag alvast niet aan Finoulsts gitaarkunsten.

SIMON GRYMOPREZ

Een bekend aforisme luidt dat een maatschappij de politici krijgt die ze verdient. Wat ik geleerd heb uit *Jazz Op Zondag* met het Tim Finoulst Trio, is dat hetzelfde zéker niet geldt voor een publiek en haar muzikanten. Jazzmuziek heeft bij velen duidelijk last van een soort achtergrondmuzieksyndroom. Doodjammer voor muzikant én liefhebber.

Het trio, met Tim Finoulst op de gitaar, Martijn Vanbuel op de contrabas en Daniël Jonkers op de drums, bewees wat het waard was en liet een strakke set op het STUKpubliek los. En dat met overwegend eigen werk.

De muziek werd overschreeuwd door een babbelend publiek

De avond werd rustig afgetrapt. In het begin vooral speels en licht, later soms experimenteel met snaaraanslagen die je alle hoeken van de toonladder lieten zien.

Het trio bleef niet spelen binnen de spelregels van het genre en zocht de grenzen met de pop en blues naarstig op. Het einde van het eerste deel kondigde aan wat het tweede deel zou worden: wild en snedig. Je zou bijna vergeten dat de muziek overschreeuwd werd door een babbelend publiek.

Ontploffing

In het tweede deel kwamen de geniale snaaraanslagen van Tim Finoulst écht tot hun recht. Ook het samenspel en de chemie tussen het trio zat strakker. Solo's werden heerlijk opgevangen en van de muzikanten straalden de energie en het geluk nu ook af. Zelfs het publiek ging zowaar wat meer volgen.

Het trio waagde zich ook aan jazzklassieker *I Remember You*. Braaf, binnen de lijntjes, maar wel oerdegelijk uitgevoerd. Het eigen nummer *The Bakery* dat daarop volgde, bracht het trio definitief tot ontploffing.

The Mississippi River leek plots verbazend dichtbij

Eindigen deed het drietal met een stevige hap blues, wat meteen de nodige dynamiek en *schwung* opleverde die het concert wat miste. *The Mississippi River* leek plots verbazend dichtbij. Meteen een raak en waardig einde.

Het jazztrio was in vorm, het publiek was dat ietsje minder. Op een bepaald moment keek Tim Finoulst zelf verbaasd om zich heen, zich verwonderend over het kwebbelend publiekgewoel. Lag het dan aan hen?

Moge het klaar en duidelijk zijn: nee. Dat sommigen jazzmuziek tot achtergrondgeluid herleiden is doodjammer en doet elk liefhebbend jazzhart bloeden. Gedane zaken nemen echter geen keer. Volgende keer dan beter, STUKcafé?

GEHEUGENVERLIES MET (ON)VOLTOOID VERLEDEN TIJD

“Mijn hoofd zit naast de kwestie”

Alle kennis die we in onze hersenkamer opstapelen, kan onverbiddelijk in het niets verdwijnen. De expo “(On)Voltooid Verleden Tijd” werpt een veelzijdige blik op dementie, afasie en andere monsters die hun tanden in ons geheugen zetten.

DAGMAR DIRKX EN ANNELEEN VAN KUYCK

Nog tot 6 december slaan LUCA School of Arts en de Commissie Actuele Kunst de handen in elkaar, met de Centrale Bibliotheek als niet toevallig gekozen locatie. In verschillende zalen van het gebouw staat datgene waartegen boeken een tegengif moeten bieden in al zijn akeelige vormen centraal: geheugenverlies.

In een eerste luik concentreren zes

schrijvers te laten samenwerken aan een beeldverhaal.”

Langs het zigzagparcours stellen ook individuele kunstenaars tentoon. Hun werk concentreert zich op gelaagdheid, identiteit en geheugen. Zij vormen het tweede luik. Op 29 oktober vindt bovendien een overbruggend symposium plaats in Museum M. “Wetenschappers en kunstenaars hebben veel gemeenschappelijk, omdat ze leergierig zijn en experimenteren,” zegt Geert Bouckaert, voorzitter van de Commissie Actuele Kunst. “Dat willen we in een dialoog organiseren.”

Opbouwen en afbreken

(On)Voltooid Verleden Tijd ontbloot meesterlijk de frustratie van het niet meer kunnen herinneren. Kunstwerken als Charif Benhelima's *In Memoriam* of David Claerbouts *Elegant Elephant* alluderen in alle eenvoud op het langzaam uit handen glijpen van een controleerbare werkelijkheid.

Nog confronterender is het gevecht tussen woord en beeld in *Alles. Dat lijkt me het beste.* van Stijn Vrancken en Martha Verschaffel. Waar het woord van Vrancken de realiteit krampachtig tracht vast te houden, getuigt Verschaffels vervagende pot-

loodlijn net van een verslappende controle.

“Vanuit mijn beelden heeft hij zijn teksten terug opgebouwd. Zo kwamen we in een wisselwerking van opbouwen en afbreken terecht,” verklaart Verschaffel. Zalig de niet meer wetenden? Neen, dit werk onthult de verschrikkelijke woede waar dementie mee gepaard gaat.

Homo nonsens

Toch stellen vele kunstenaars in de expo net die woede om het verlies van controle in vraag. In Sven Augustijns video's over afasie blijken de spraakstoornissen van de patiënten opvallend poëtisch. “Mijn hoofd zit naast de kwestie,” verklaart protagonist François prachtig.

Ante Timmermans' installatie verwijst dan weer naar de mens als een “homo nonsens”. “Voor zover ik herinneringen heb die geen fictie zijn,” schrijft ook Arnon Grunberg vertwijfeld aan Ephameron (Eva Cardon) in hun WhatsApp-correspondentie.

“Kunstenaars en schrijvers werken samen aan een beeldverhaal”

EVA CARDON, CURATOR

Weten we ooit werkelijk hoe het voelt om niet meer te weten en alles te vergeten? Tussen de onvolledige klinische waarheid en de droefgeestige ontreddeering zit een dikke mist die verstilt en verblindt. *(On)Voltooid Verleden Tijd* doet een meer dan geslaagde poging om die mist tot iets zinvol te kneden.

Timmeren aan de weg

JONAS WINTERLAND

Je professionele weg uitstippelen in de culturele sector: het is een zware klus. Veto interviewt tweewekelijks jonge makers die dapper de laatste nagels in de muur slaan.

“Als alles op wieltjes loopt, schrijf ik geen muziek”

Een naam als Jonas Winterland lijkt wel gemaakt om synoniem te staan met de kleine, poëtische pareltjes die op zijn beide platen zo talrijk zijn.

“Perfectie interesseert mij eigenlijk niet zo.”

CHARLOTTE D'EER EN
GILLES MICHIELS

Sinds zijn debuut *Mensen zijn gemaakt van dun papier* weten we dat privacy een zeldzaam goed is. Je moet namelijk al erg veel moeite doen om jezelf niet te herkennen in de intieme verhalen die Winterlands stem je influistert. Nu hij tegenover ons zit, is dat niet anders.

Je debuutplaat verscheen pas toen je al de dertig gepasseerd was. Waarom ben je zo laat begonnen?

Jonas Winterland: «Het heeft even geduurd vooraleer ik op het juiste spoor zat, ja. Ik ben in Leuven Germaanse gaan studeren met het plan om schrijver te worden, zoals wel meer romantische zielen toen. (lacht) Ik schreef veel gedichten, maar toen ik die eens opnieuw bekeek, was er misschien eentje dat ik goed vond.»

“De perfecte schoonheid vind ik angst-aanjagend”

«Ik voelde me eigenlijk beter in de structuur van een liedje dan voor een leeg scherm. Mijn eerste nummers zong ik wel in het Engels, zoals de meeste bands die ik toen beluisterde. Later pas merkte ik dat ik me in het Nederlands meer kon onderscheiden.»

Nederlandstalige muziek wordt soms te pas en te onpas tot kleinkunst herleid. Wat vind je van die enge terminologie?

Winterland: «In het begin stond ik daar eerder defensief tegenover. Ik vond het bizar dat Nederlandstalige muziek automatisch het label “kleinkunst” kreeg. Dat had toen ook een oubollig imago. Eigenlijk wilde ik de voorbeelden volgen waarmee ik ben opgegroeid:

FOTO PERSFOTO

Eels en dEUS, maar dan in het Nederlands.»

«Later heb ik mijn verzet tegen die term opgegeven. In het Engels ben je een singer-songwriter, in het Frans een chansonnier, in het Nederlands maak je kleinkunst. Als ze zelf vragen wat voor artiest ik ben, zeg ik: een Nederlandstalige singer-songwriter. Als ze het kleinkunst noemen en dat blijft terugkomen, so what. Niemand bedoelt daar iets kwaads mee.»

Kleine kantjes

In je teksten lopen wel vaker mensen rond die gemaakt lijken van dun papier. Wat maakt hun breekbaarheid zo interessant voor jou?

Winterland: «Perfectie interesseert mij eigenlijk niet zo. Voor de hoes van mijn debuutalbum wilde ik een quote gebruiken van Leonard Cohen: “There is a crack in everything, that’s how the light gets in”. Dat denk ik ook. Een perfecte schoonheid, ik vind dat angstaanjagend. Vaak is die schijn maar een flinterdun laagje vernis. De kleine kantjes van mensen: die vind ik het interessantst. Of word ik nu te filosofisch?»

«Ook in muziek is authenticiteit belangrijker dan technische perfectie. Kijk maar naar Bob Dylan. Een eigen tekst laat ik ook niet zomaar door iemand anders zingen. Ik heb dat geschreven, het kleeft aan mij. Toen

ik voor het eerst in Het Depot aan zo’n Open Mic-avond deelnam, dacht ik: fuck, ik kan niet zingen of gitaar spelen. Maar blijkaar kreeg ik de mensen stil.»

“Misschien maak ik platen om ergens een spoor achter te laten”

In “Wie ik ben en hoe ik heet” vraag je meer aandacht voor dementie en Alzheimer. Hoe belangrijk is engagement in je muziek?

Winterland: «Vooraf denk ik nooit: nu ga ik een geëngageerd lied schrijven. Een collega zei mij op café eens: “Mijn vorige plaat was zeer donker, mijn volgende plaat zal open en licht zijn”. Hij had er nog geen nummer van geschreven.»

«Dat snap ik niet echt. Zelf schrijf ik alleen de nummers die in mij opkomen. Wie ik ben en hoe ik heet kwam er door een documentaire over dementie van Louis Theroux. Ik zat te wenen als een kind toen ik die bekeek. Vergeten dat iemand

belangrijk is in je leven of gewoon vergeten worden, dat raakt mij wel. Misschien maak ik daarom platen: om ergens een spoor achter te laten.»

Het echte leven

Ondanks de hoop en humor, ontwaren wij in je teksten vooral melancholie. Verraadt die toon ook een geblutste literatuurziel vol Weltschmerz in het echte leven?

Winterland: «Dat wordt hier echt een psychologische analyse hé? (lacht) Toen ik literatuurstudent was, wentelde ik me wel in melancholie, ja. Nu kan ik dat beter plaatsen. Die tweede plaat is voor mijn doen zelfs opbeurend.»

«Pas op, er zijn wel nog dagen waarop ik zonder aanleiding licht droevig rondloop. Vaak schrijf ik op die momenten mijn nummers. Als alles op wieltjes loopt, ga ik geen tijd verspillen met het schrijven van muziek. Toen mijn zoontje geboren was, zeiden mensen: “Je zal nu wel veel inspiratie hebben zeker?”. Ik was daar toen echt niet mee bezig. Die liedjes konden wachten.»

In “Het meisje uit het lied” verzucht je dat de muzikanten meestal niet aan de meisjes

uit hun lied denken. Hoezeer zit Jonas Winterland in met de personages in zijn hoofd?

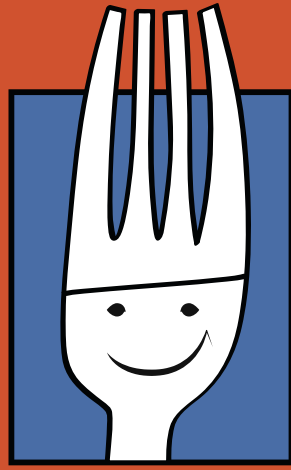
Winterland: «Die personages zijn altijd een mix van fictie en non-fictie. Ik vertrek vaak van gebeurtenissen die ik meemaak. Soms verander ik de tekst in functie van het liedje of om mezelf in te dekken.»

Of het gebeurt dat ik iets volledig verzin en later merk: dit gaat over mezelf of over een ex-lief. Het komt thuis ook wel goed uit als ik zeg dat er een deel echt en een deel verzonnen is.»

Moet je dat dan soms uitleggen?

Winterland: «Soms. In *Dokter alstublieft* zing ik “De grote liefde die ik onlangs heb gevonden is een tijdelijke pleister op een permanente wonde”. Dat zing ik dan omdat ik dat ergens wel meen. Anderzijds denk ik: dit is een te mooie zin om te laten liggen. Toen ik dat aan mijn lief liet horen, heb ik alles natuurlijk wel heel diplomatisch uitgelegd.»

«Een ander voorbeeld. In een nummer op mijn tweede plaat vraag ik me af wat voor wrak ik zou zijn als mijn lief dood zou gaan. Toen ik dat liedje voor haar speelde, begon zij te wenen. Ik dacht dan even: oei. Maar ik dacht ook: ik heb een goed nummer.»

ALMA

Menu van maandag 19 tot vrijdag 23 oktober

Maandag	Koninginnenhapje € 4.30 (A1) Lamssteakburger met ratatouille € 5.50 Marokkaanse omelet met couscous € 3.20 (V) Spaghetti bolognaise groot € 4.30 Wienerschnitzel met boontjes en gratinaardappelen € 5.50 Moussaka met Griekse sla en aardappelschijfjes € 4.30 (A2)
Dinsdag	Chili sin carne met paprikarijst en slaatje € 5.50 (V) Hamburger met spruitjes in boter € 3.20 Kabeljauwhaasje met dugleresaus en wortelbalkje € 6.00 Moussaka met Griekse sla en aardappelschijfjes € 4.30 Koninginnenhapje € 4.30 (A2) Spaghetti bolognaise groot € 4.30 (A3)
Woensdag	Capellini Bolognaise klein € 3.20 (GHB) Kippenbrochtten met archiducsaus, witloof en rostikos € 6.00 Koninginnenhapje € 4.30 (A3) Pita met looksaus en slaatje € 5.50 Spaghetti bolognaise groot € 4.30 Spaghetti bolognaise klein € 3.20 Vegetarische balletjes in mosterdsaus en romanesco groentemix € 4.30 Vegetarische schotel (A1, A3) Big Alma Veggie Hamburger met slaatje € 4.30 (V) (A2)
Donderdag	Big Alma Veggie Hamburger met slaatje € 4.30 (V) (A1) Kippenbout met jagerssaus en groene kool € 3.20 Lasagne al forno € 5.50 Rumsteak met portosaus en broccoli € 6.00 (A1, A2) Koninginnenhapje € 4.30 (A2) Nasirolletjes met tomatensaus en chinese kool € 5.50 (V) (A2)
Vrijdag	Gepanneerde pladijs met fijne bieslooksaus, gestoofde venkel en oven-tomaat € 5.50 Koninginnenhapje € 4.30 Luikse pens met appelmoes € 3.20 Nazirolletjes met tomatensaus en chinese kool € 5.50 (V) (A1, GHB) Rumsteak met portosaus en broccoli € 6.00 (A2) Vegetarische balletjes in mosterdsaus en romanesco groentemix € 4.30 (V) (A2)

A1= Alma 1
A2= Alma 2

A3= Alma 3
V= Vegetarische schotel

GHB= Gasthuisberg

@24 UREN LOOP

20 oktober 2015

Kom je GRATIS GOODIEBAG ophalen aan de Alma-stand tussen 18.00 en 24.00 uur

Volg alles op onze Facebook-pagina

Ga op de foto met Vorkman tussen 18.00 - 22.00 uur & Win een VIP-Diner

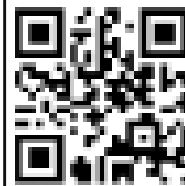

© VIZOOG

One man's trash is another man's treasure!

Inzameling en verkoop van tweedehands goederen met een enorm en steeds wisselend aanbod!

de kringwinkel

SPIT

Ijzermolenstraat 10-12 ~ 3001 Heverlee

www.spit.be

AL 15 JAAR DE GOEDKOOPSTE
FUIFZAAL VAN LEUVEN

ALBATROS

F U I F Z A A L

**BOEK NU AL VOOR
VOLGEND ACADEMIEJAAR!**

**355 PER AVOND, 250 EURO TIJDENS HET WEEKEND OF
VOOR KRINGEN DIE AANGESLOTEN ZIJN BIJ LOKO,
OF 180 EURO VOOR EEN CANTUS**

Bij elke vierde luif van een vereniging binnen het zelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis. Dat geldt ook als je het vatenrecord breekt!

**CENTJE BIJVERDIENEN?
WIJ ZOEKEN STEEDS
AVONDVERANTWOORDELIJEN.**

RESERVATIES EN INLICHTINGEN: 016/22.31.09 OF ALBATROS@LOKO.BE

WWW.LOKO.BE/ALBATROS

KULEUGEN

Satirische rubriek

Politie Leuven experimenteert met meer wandelende verkeersborden

Geef Veto geld voor een nieuwe website via crofun.eu/en/project/veto-breidt-uit met vermelding KULEUGEN en onze KU Leuven redactie (zie rechts) maakt voor de gulste goedgezakte **PERSOONLIJKE CARTOON***

Inderdaad, ook wij hangen de hoer uit voor enkele schamele centjes! Leve Kapitalisme!

*Mogelijk en hoopwaarschijnlijk nu hoofd op het lijf van een blote mannequin of mevrouw met een flauwe woordspeling bij

VTK wint 24 urenloop

Aangezien de telling van de rondjes bij de 24 urenloop dit jaar waarschijnlijk in het water zal vallen, heeft Veto besloten de winnaar al vóór de loop bekend te maken. De wedstrijd belooft een spannend duel te worden tussen Apollon en VTK, waarbij VTK uiteindelijk aan het langste eind zal trekken. VTK-preses Lucky Laerus reageert verheugd: "Ik had al zoiets

verwacht. We hebben met z'n allen geld bij elkaar gelegd en zijn daarmee langsgedaan bij LOKO."

De telcommissie beweert niet te zijn omgekocht. "Dat soort aantijgingen wil ik niet horen. We proberen alles gewoon zo vlekkeloos mogelijk te laten verlopen, en regeren is vooruitzien," aldus voorzitter van de commissie Nele De Meikever.

Kring Letteren voelt zich verraden. "Wij proberen al jaren de organisatie om te kopen, maar zijn daarvoor geschorst. LOKO meet met twee maten!" reageert Historiapreses Siegfried Even niet met een rood aangelopen hoofd. Wie toch wil gaan kijken naar het sportevenement, kan dat doen op dinsdag 21 en woensdag 22 oktober. (jm)

JOUW SEXY HOROSCOOP

Weegschaal

Weegschalen met een vaste partner besluiten deze maand wat te experimenteren door lekker romantisch te gaan kamperen in een veel te koud bos.

Sexy tip: Vergeet zeker niet de handleiding voor het opzetten van de tent mee te nemen.

Schorpioen

De Schorpioen heeft het deze maand moeilijk om werk en privé gescheiden te houden.

Sexy tip: Klaarkomen met de cursus is nooit een goed idee.

Boogschutter

De Boogschutter besluit geheime aanbieder te worden.

Sexy tip: Een frisse adem, geparfumeerd briefpapier, vliegtuigen, trouwringen, fitnessstraining, gedichten en spandoeken werken altijd.

Steenbok

Steenbokken hebben deze maand last van een gigantisch libido en kunnen hun gedachten nooit bij de les, het interessante gesprek of ander geluidsoverlast houden.

Sexy tip: Oordopjes zitten tegenwoordig gratis bij alle cd's van Pavarotti.

Waterman

De Waterman besluit deze maand de grenzen van zijn seksleven te verruimen. Een nieuw bed is daarbij onontbeerlijk.

Sexy tip: Die ene fantasie in de Ikea is geen goed idee. Ga best gewoon meteen naar de betere doe-het-zelfzaak.

Vis

Vissen raken deze maand snel opgewonden. Extra prikkelend zijn bananen, ballonnen, blokfluiten en paraplu's.

Sexy tip: Mijd het gebruik van deze voorwerpen op openbare plaatsen zoveel mogelijk.

Ram

Rammen beleven een wilde maand, behalve Roderik van het tweede verdiep.

Sexy tip: Schrijf Roderik eens een brief.

Stier

Stieren kreunen deze maand extreem luid tijdens seks, stieren zonder seks ontwikkelen een snurkprobleem.

Sexy tip: Alle cd's van Pavarotti staan in aanbidding in de FNAC.

Tweeling

Deze maand zal de Tweeling veel over seks praten, fantaseren, lezen, piekeren, zeuren, analyseren, uitrekenen, overwegen, en uiteindelijk ook concretiseren.

Sexy tip: Om helemaal veilig te zijn, koop ook antislipschoenen.

Kreeft

Kreeften voelen zich deze maand helemaal super in hun relatie, single Kreeften worden steeds wanhopiger.

Sexy tip: Voor dat gat in je sekspopgebruik eens superlijm in plaats van Pritt.

Leeuw

Deze maand heeft de Leeuw seks in het zwembad, op de achtergrond en voor de grap.

Sexy tip: En misschien ook met iemand leuk.

Maagd

De Maagd ontdekt een aantal nieuwe uit-hoeken van zijn lichaam en besluit wat vaker te gaan vissen.

Sexy tip: Ook saai boeken lezen, goede voorzetters maken en te veel drinken versterken het genot tijdens seks.

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016 22 44 38
Fax 016 22 01 03
e-mail: veto@veto.be
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Jaargang 42 - Nummer 05
Maandag 19 oktober 2015

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringsorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:

Roderik "Geen idee, ik heb denk ik een writers block" De Turck

Redactiesecretaris & V.U.:

Margot "Verdwalen" De Boeck

's Meiersstraat 5
3000 Leuven

Redactie:

Kalina "Afleiding zoeken" De Blauwe, Paul-Emmanuel "Uitwaaien met Mystery N." Demeyere, Quinten "Meer talent hebben" Evens, Simon "Muil 'n go" Grymonprez, Karel "Nespresso. What else?" Peeters, Jasper "Drummen" Van Loy, Heidi "Dat bestaat niet, zegt Saskia" Van Rompuy

Schrijvers:

Naomi "De Kulak bezoeken" Bonny, Brecht "Fietsen" Castel, Charlotte "In een caravan wonen in Watou" D'Eer, Emma "Bleiten" D'haene, Charlotte "Rechten studeren" De Roo, Dagmar "Dansen op The Knife" Dirckx, Feline "Candy crush" Ketels, Gilles "Negeren" Michiels, Joes "Zelfmoord overwegen"

Minis, Anneleen "Plagiëren (als al de rest niet helpt)" van Kuyck, Robby "Grappjes uithalen" Six, Mika "Mijn naam juist spellen" Tuyaerts, Sophia "Wandelen" Van Ballaert, Evelyne "Klimmen" Van Hecke, Jente "Voetballen" Van Lindt

Fotografen: Brecht Castel, Bavo "Fotograaf worden in plaats van redacteur" Nys, Bart Hevelen, Vincent "Schoenen kopen" Peeters, Yassira "Toch doorzetten" Samadi, Simon "Een ijsje eten" Leclercq

Tekenaars:

Pjotr "Ik heb dat niet" Hubin, Guillaume "Tekenen" Deprez, Jeroen "Shotgun" Baert, Astrid "Shoppen" Van den Eede, Jasper Van Loy

Dtp: Roderik De Turck, Margot De Boeck, Tim "Met vrienden

afspreken" van Eijzeren, Thomas "Reizen" Cliquet

Eindredactie: Margot De Boeck, Lucas "Blijven doorpraten, gewoon associëren, blijven doorgaan, niet echt stoppen met praten dus, en zo nooit echt tot een punt kom..." de Jong, Roderik De Turck, Thomas Cliquet, Simon Grymonprez, Jasper Van Loy, Heidi Van Rompuy, Paul-Emmanuel Demeyere, Jasper Van Loy, Karel Peeters

IT:

Joachim Beckers, Pieter Hiele

Publiciteit:

Alfaset cvba - alfaset@loko.be
016 22 44 38
Drukkerij:
Coldset Printing Partners
(Groot-Bijgaarden)
Opplage: 9.000 exemplaren

ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen

Wil jij elke week een Veto in de bus? Mail dan je naam en adres naar margot@veto.be en schrijf 11 euro over op BE80 0010 9597 1977.

Meedoen?

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdag plaats om 16 uur en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, Remedies tegen een writer's block) zijn welkom op het redactieadres. Lezersbrieven kunnen tot vrijdag 14 uur, liefst mailgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

Saskia De Coster

“Volwassen worden is voor als je dood bent”

“Wat alleen wij horen”, zo heet de nieuwste roman van schrijfster Saskia De Coster. Het is ondertussen al haar zevende literaire baby. “Tijd om alle remmen los te gooien,” vindt ze zelf.

EVELYNE VAN HECKE EN
HEIDI VAN ROMPUY

een etiket dat ze op mijn graf mogen zetten, maar niet nu.»

Met haar nieuwste roman onder de arm zakte Saskia De Coster vorige week af naar literair café Barboek. “Als het boek er eenmaal is, dan komt de boekenboerin in mij naar boven,” vertelt ze na de boekvoorstelling bij een kop koffie.

“Als er belangstelling is, moet je daarop inspelen. Al zijn er natuurlijk grenzen, ik ben geen hoer. In badpak in *P-magazine* staan, heeft niets met mijn boeken te maken.”

Je bent in het Leuvense opgegroeid en studeerde in Leuven. Hoe kijk je terug op jouw studententijd?

Saskia De Coster: «Die was turbulent. Veel uitgaan en niets doen. Ik dacht bovendien dat ik de succesformule voor het schrijven gevonden had: uitgaan tot vroeg in de ochtend en dan een meesterwerk neerknallen. Ik heb dat jaren volgehouden, maar eigenlijk mislukte dat altijd.»

“Schrijven is een drug”

Was die periode nodig om de schrijver te worden die je nu bent?

De Coster: «Die periode heeft me vooral doen inzien dat ik tijd in te halen had. Dat gevoel maakt me heel hongerig. Ik heb totaal geen nood aan een pauze. Mijn studententijd was eigenlijk mijn pensioen. En na mijn pensioen ben ik tot bloei gekomen (*licht*).»

Volgens critici zijn je nieuwste romans toegankelijker en minder complex dan je eerdere werk. Voel je die evolutie ook?

De Coster: «Ik hoop in elk geval dat er evolutie in mijn werk zit. Ik heb geen zin om telkens hetzelfde boek te schrijven. Als je begint als schrijver, wil je je eerst affirmeren. Mijn eerste boeken staan vol beeldspraak en surrealistische toestanden. Dat is een beetje pronkgedrag, “kijk wat ik allemaal kan.”»

«Nu besef ik dat niet alles puur uit verbeelding moet komen. Dat heeft iets zuurstofarms. Je moet impulsen van alle kanten halen.»

Het lijkt een beetje op volwassen worden.

De Coster: «Ik ben eigenlijk enorm traag in volwassen worden (*licht*). Volwassen worden is iets voor als je dood bent. Ik voel me ook helemaal geen schrijver. Dat is

Hoe zou je jezelf dan wel omschrijven?

De Coster: «Het etiket schrijver houdt voor mij te veel dat opgesloten in de bibliotheek van de literatuur in. Zo zie ik het niet. Ik vind taal belangrijk, maar heb ook andere dingen nodig, zoals de klankverhalen waar ik nu aan werk. Daarin werken woorden en geluiden samen. Noem mij dus liever een veroveraar dan een schrijver, omdat ik dingen wil proberen.»

Japans

Je werkt regelmatig samen met beeldende kunstenaars. Een ontspanningspoging uit het schrijvershokje?

De Coster: «Zo zou ik het niet stellen. Ik wil die dingen gewoon doen. Mijn ouders stopten me vroeger in een hokje in de tuin omdat ze me te wild vonden. Daar heb ik heel mijn jeugd getekend en geschilderd. Ik schreef bij die tekeningen steeds zinnen. Dat hangt voor mij allemaal natuurlijk samen. Daarom zou ik ook liever in het Japans schrijven, ik hou van dat getekende schrift.»

Dat beeldende vertaalt zich ook in je schrijfstijl, die bijna filmisch is.

De Coster: «Ik zie alles sterk voor mij wanneer ik schrijf. Ik hou niet van eindeloze beschrijvingen, maar wel van afbeelden in woorden. Alles moet fysiek en tastbaar zijn. Ik probeer woorden steeds over de rand te duwen, om ze te doen leven. Dat is iets wat ik geleerd heb van Peter Verhelst, die lang mijn mentor is geweest.»

“Een writer’s block bestaat niet”

Tijdens de boekvoorstelling daarnet vertelde je dat het schrijfproces bij jou heftig verloopt.

De Coster: «Dat is een totale ramp eigenlijk. Gestructureerd werken lukt niet. Schrijven is een soort van drug. Eenmaal je erin zit, wil je er niet meer uit. De landing is dan ook vaak moeilijk.»

«Daarom zijn deadlines goed, want dan moet je het afgeven. Het voelt zoals blokken voor een examen. Als het moet, kan je plots meer dan je zelf dacht. Daarna ben je alles weer vergeten. Dat heb ik bij mijn boeken ook, soms moet ik stukken opnieuw lezen

FOTO Simon Leclercq

omdat ik vergeten ben waarover ze gaan.»

Komen jouw boeken dan echt voort uit een gevoel dat je iets van je af moet schrijven?

De Coster: «Zo therapeutisch zou ik het niet stellen. Eerder dat wanneer een boek af is, er plaats vrijkomt voor iets nieuws. Al blijven er natuurlijk ideeën achter die je verder wil uitwerken. Zo heb ik in *Wat alleen wij horen* de idee van een ik ten opzichte van een groep verdergezet uit *Wij en ik*.»

«Daarin ging het over hoe je je verhoudt ten opzichte van je familie, in mijn nieuwste boek gaat het over samenleven in één gebouw. Ik weet nu ook al wat ik met mijn volgende boek ga doen.»

Mogen wij dat ook al weten?

De Coster: «Dat wordt een hyperintieme inkijk in mijn hele geestesleven (*licht*). Ik ben van plan om alle remmen los te gooien. Ik heb het stilistische voldoende onder de

knij, nu wil ik de grens tussen het autobiografische en het verzinnen opzoeken.»

Monocultuur

Bij een nieuw boek horen verkoopcijfers. Houdt dat je bezig?

De Coster: «Ik steek veel energie in het voorstellen van mijn boeken, maar de cijfers zelf doen me weinig. Als je die in perspectief bekijkt, blijven ze toch marginaal.»

“Uitgevers moeten geen boekjesbakkers zijn”

«Neem nu bijvoorbeeld Canvas. De zender doet het momenteel slecht, maar zelfs hun slechtst bekeken programma heeft ge-

middeld meer kijkers dan een boek. Dat het niet goed gaat, is in de eerste plaats de schuld van de boekensector zelf.»

«Uitgevers zouden een keurmerk moeten worden in plaats van boekjesbakkers. De boekensector zou best wat innovatiever kunnen zijn, in plaats van gewoon te publiceren en te hopen dat er iets inzit. Mensen zijn op zoek naar iets unieks in de monocultuur.»

Ben je bang dat de ideeën ooit opgeraken?

De Coster: «Ik heb eerder schrik voor een explosie van ideeën. Zoals wanneer je slechte hasj rookt en je opeens zoveel beelden te zien krijgt dat je niet weet wat je ermee moet aanvangen.»

«Een *writer’s block* bestaat volgens mij niet. Dan zijn er externe dingen aan de hand. Het komt er dus eerder op aan om te zorgen dat de chaos rondom jou niet te groot wordt.»